XXXIV. ÉVFOLYAM, 1. SZÁM
Ára: 1,80 Ft
1978. JANUÁR 5.

Ludas Matyi

— Szívem, magyarázd meg anyádnak, hogy koronázás nem lesz!

Brenner György rajza

KEDVES LUDAS!

KIGAZDÁLKODÁS

Viszem reggel a zöld nylon szatyorban a tizenkét darab Nagyvilágot a könyvkötő szövetkezet tanműhelyébe, a Néphadsereg utcába.

Így viszem már hosszú ideje, évvégeken, hogy csináljanak belőlük középkék vászonkötésben, gerincnyomással (lám, már a szakkifejezéseket is milyen jól megtanultam!) két szép kötetet.

De most nem veszik át az „árut".

— Mi ezentúl kizárólag szakdolgozatok kötésére vehetünk fel rendelést — tájékoztat készségesen a műhely egyik vezetője. — Tessék átvinni a Nagyvilágokat a szövetkezet Balzac utca 12. alatti részlegébe, de csak délután.

— Ezentúl itt kötik a Nagyvilágokat? — kérdezem, csakhogy múljon az idő, immár délután, a Balzac utcában, miközben töltik ki az űrlapot.

— Nem — hangzik a meghökkentő válasz —, ez itt a TMK-részleg, mi itt semmit nem kötünk. Az ön Nagyvilágait továbbra is a Néphadsereg utcában kötik.

— A Néphadsereg utcai tanműhelyben?! Ahonnan engem ide küldtek?!

— Igen. Mert kevés az ember, ezért mi vesszük fel a rendeléseket. Így kellett *kigazdálkodni.*

— Tehát ezeket a Nagyvilágokat, amiket én a műhely szomszédságából hoztam ide, most majd innen visszaszállítják oda?

— Igen.

— És ha ott elkészült a két kötet?

— Akkor visszahozzák ide.

— Tehát nekem is majd ide kell jönnöm értük?

— Igen. Sajnos, így kellett *kigazdálkodnunk.*

Távozom, és arra gondolok, hogy itt mellesleg velem is jól ki lett gazdálkodva.

(kürti)

SZŐLŐZSÍR

A Mártírok útján bebarangoltam az illatszerboltokat, a háztartási boltokat, s a gyógyszertárakat is, de szőlőzsírnak a nyomára sem bukkantam. A Lenin körút, Rákóczi út hasonló jellegű üzleteiből is üres kézzel távoztam.

A Kossuth Lajos utcai üzlet végre konkrétabban tájékoztatott:

— Szőlőzsírt legalább két hete nem láttunk. Tessék a Kozmetikai és Háztartásvegyipari Vállalatnál érdeklődni. Mi is tőlük kapjuk, ha kapjuk...

A KHV-nak van egy Lady Camea mintaboltja a Dohány utcá-

ban. Ott 2,20 forintért boldog tulajdonosa lehettem a keresett „hiánycikknek". Volt belőle bőven. De miért csak a mintaboltban lehet szőlőzsírt kapni?

(f. i.)

A POSTA BÉLYEGELLENES PROPAGANDÁJA

Néhány héttel ezelőtt panaszolta nekem valaki, hogy nem lehet légipostalevélpapírt kapni. Jómagam ugyan nagyritkán szoktam csak ilyen „könnyű műfajt" űzni, ám a hír hallatán magam akartam meggyőződni a valóságról. Szomorú, de igaza volt a hírhozónak: egy ideig tényleg nem volt légipostai levélpapír sem a postákon, sem a trafikokban. Már-már az ócskapiac felé tartottam volna (ahol tudvalevően az égvilágon minden kapható), amikor váratlanul elémkéklett egy postahivatalban.

— Na, ugye! — lelkesedtem.

Nem tartott sokáig a lelkesedés. Merthogy megjelent ugyan újra a légipostai boríték az ő finom, könnyű papírjával egyetemben — csakhogy drágábban. Eddig mindössze egy forintba került, s ki-ki annyi értékű bélyeget ragasztott rá, amennyit a címzett országba a Magyar Posta díjszabása előírt. Most pedig már öt kemény forint az ára, amiből továbbra is egy a boríték levélpapírral együtt, négy pedig az a formatervezett valami, ami a jobb felső sarkában díszeleg, stilizált földgömböt és azt félig eltakaró repülőgépet ábrázolva, alatta a felírás, hogy „Magyar Posta".

Mondom, nem szoktam légiposta-levelet küldeni. Legfeljebb olyankor, ha külföldi ismerősök megkérnek, hogy ragasszak a borítékra azokból a világhíresen szép, no meg a katalógus szerint értékes magyar bélyegekből. Ennél jobb hírverése aligha lehetne bélyegeinknek. Azaz-

hogy: lehetett volna. Mert ezután csak két eset között választhatok: vagy a borítékban küldök bélyeget (ami tilos) vagy sehogy sem, s kiteszem annak a Magyar Postát, hogy meglesz a véleménye róla a címzettnek meg mindazoknak, akik olyan kedvteléssel nézegették, áztatgatták gyűjteményük számára a magyar bélyegeket.

Nem is szólva arról, hogy a légiposta pótdíj 20 grammos levélnél Európába 1,20 forint, Afrikába 2,40, tízgrammosat pedig még Amerikába is olcsóbban lehet küldeni — ismétlem, csak a díjszabás szerint —, mint az új légiposta borítékokra rányomott 4 forint.

Vagyis: az újfajta borítékkal károsodik a vásárló. A bélyegek hírverésének elmaradásával viszont a postát éri eszmei — és nemcsak eszmei — kár. Tanúi lehetünk egy olyan újításnak, amelynek bevezetésével a Magyar Posta megkárosítja a Magyar Postát.

Lehet, hogy nem tudja a jobb kéz, hogy mit csinál a bal? Mert ez bizony balkezes „húzás" volt. Kinek áll ez érdekében? A jelek szerint páratlan esettel állunk szemben: senkinek sem.

(v. e.)

Levelesládánkból

Kupeczki Józsefné (2400 Dunaújváros, Ady Endre utca 2.) kisfiának

öt pár frottír tipegőt

vásárolt. Két hét alatt az öt pár közül négyen szétment a villámzár, egy kisiparos száz forintért vállalta a javítást. A tipegőt a Békéscsabai Kötöttárugyár, a zipzárat az Elzett készítette és olvasónk úgy véli: nagyon drága mulatság ez így.

Fáznak a vonaton

a naponta Albertirsa és Budapest között közlekedők, panaszolja Baranyi László (2200 Monor, Ságvári E. u. 50.), mert ott szerinte a MÁV nem vasúti kocsikat, hanem hűtőszekrényeket közlekedtet.

Biztos bokatörés

esős időben végig botorkálni a Bp. XII. kerületi Janka utcán, írja Ráti Ágnes (1121 Bp., Janka utca 6.), mert az út kockakövekkel kirakott erdei tornapálya. Elviselhető volt mindez fényben, panaszolja, ám három hónapja nem égnek a lámpák, az út teljes sötétségbe borult.

Dr. Lehner János (8700 Marcali, Széchenyi u. 84.) kifogásolja, hogy a Déldunántúli Áramszolgáltató Vállalat az április—májusi s a június—júliusi áramfogyasztási díjat még mindig

a magasabb községi tarifa szerint

számlázta, holott Marcali április elsején város lett, tehát azóta más — olcsóbb — tarifát kellene felszámítani. Olvasónk szerint a díjkülönbözet fogyasztónként kéthavonta 50—100 forintot tesz ki.

Szavatosság — de mire?

Ezt kérdezi Majoros János (1053 Bp., Tolbuhin körút 14.), aki alföldi pecsenyebort vásárolt a közértben, készítője a Pest megyei Pincegazdaság és az üvegre azt is ráírták, szavatossági idő: 6 hónap. Azóta is tűnődik rajta olvasónk, hogy a dugóra vagy az üvegre szól-e a szavatosság, mert a jó bor nem hat hónapig tart, hanem hosszú évekig tárolható.

Meglepődött a Csepel, Ady Endre lakótelepen levő Szitakötő eszpresszóban Katkics Géza (1214 Bp., Merkur u. 20.) olvasónk azon, hogy a kiszolgáló puszta kézzel szedegette elő és tette tálcára a süteményeket, gusztustalanul, anti-higiénikusan.

Buszról, villamosról...

— Folytatódik a vita —

1

Csatlakozom az Üllői úti közlekedési vitához. A BKV-nak nincs igaza. A metró megállói kétszer akkora távolságra vannak egymástól, mint a megszüntetett autóbuszmegállók voltak. A Népköztársaság útján a földalatti minden megállóhelye mellett két autóbusz áll meg, a Rákóczi úton négy autóbuszjárat közlekedik és nem fölöslegesen. Szép számmal van rajtuk utas. A Rákóczi út mintájára az Üllői úton is meg kell valósítani a felszíni közlekedést. Elvégre ez az utasokat kell hogy szolgálja, s nem a BKV rossz elképzelését.

Dr. Farkas Sándorné
Bp., Üllői út

2

Harc folyik az Üllői úti autóbuszok ügyében a közvélemény és a BKV között, egyelőre az utóbbi győzelmével. Sajnos, a metró déli szakaszának építésénél valami hasonló készül. A jelek szerint a 13-as villamos vonalát, amely a XX., XIX. és X. kerületet köti össze az Örs vezér térrel, meg akarják szakítani az Üllői útnál és kérdéses, hogy a metró elkészülte után helyreállítják-e a mostani vonalán? Az eddigi, beépített területen folyó metróépítéseknél a keresztező villamos forgalmát az építkezés teljes tartama alatt fenntartották, olykor egy közúti híd felhasználásával is. Az Üllői úton, az Ecseri út kereszteződésében, amely csaknem beépítetlen, miért ne lehetne hasonlóan eljárni? Naponta többezredmagammal utazom a 13-as villamoson, nem mindegy, hogy naponta félórával tovább tart-e az utunk.

Adorján György
1192 Bp., Hungária út 55.

BARÁTNŐK

– Ami azt illeti, te sem látszol Ratkó-gyereknek!

A BORTERMÉS MÉRLEGE

Kiszivárogtatás

1

A férj — nevezzük Kovácsnak — a felesége barátnőjétől hallotta, hogy Hédike, a felesége, irhabundát akar vásárolni.

— Ez nem igaz — mondta a férj. — Ha igaz lenne, én tudnám, ugyanis én kezelem a pénzt. Maga kitől hallotta?

— Az anyámtól — magyarázta Kovácsné barátnője.

— Az én feleségem nem is ismeri a maga édesanyját...

— Ez igaz. De az anyám jól ismeri a felesége húgát.

— A húgod mondta a barátnőd anyjának.

— Az én húgom honnan tudná, hogy mit akarok venni?

— Ezt én sem értem — mondta a férj és látni lehetett rajta, hogy egy kő esett le a szívéről.

2

— Igaz, hogy irhabundát akarsz vásárolni? — kérdezte Kovács a feleségétől.

— Eszem ágában sincs — felelte Hédike. — Honnan szeded ezt a marhaságot?

3

— Megvette már? — kérdezte Kovácstól a harmadik emeleten lakó Flanczné, amikor a lépcsőházban találkoztak. (A lift nem működött.)

— Mit?

— Hát az irhabundát.

— Miféle irhabundát? Az én feleségem nem vett és nem is vesz irhabundát.

— Érdekes — mondta Flanczné és egy pillanatra megállt, hogy kiszuszogja magát a második és a harmadik emelet között. — Én úgy tudtam, hogy...

— Ki mondta önnek?

— Nem emlékszem. Illetve emlékszem. A zöldségesbolt pénztárosnője. A Maca. Tudja, az az elvált asszony. Eddig már négy férje volt.

— Kérem, mondja meg neki — mondta ingerülten Kovács —, az én feleségem nem vesz irhabundát.

4

— Ugye nem veszel irhabundát? — kérdezte Kovács a feleségét, Hédikét.

— Hagyjál már békében azzal az irhabundával. Hovatovább már ez a mániád. Miért épp irhabundát vennék?

— Hát ez az — felelte a férj. — Ezt én sem értem. Van egy szép télikabátod.

— Ez azért túlzás — mondta Hédike. — De irhabundát nem veszek.

5

Két héttel később Emma néni — Kovács Cegléden lakó nagynénikéje — kereste fel a házaspárt.

— Mutasd! — mondta parancsoló hangon Hédikének.

— Mit mutassak?

— Az irhabundát. Én is szeretnék venni egyet.

— Nekem nincs irhabundám... Kitől tetszett hallani, hogy...

— Lajos bácsitól, amikor meglátogattam Pécsett. Azt mondta, hogy remekül áll neked és...

— Egy szó sem igaz az egészből — szólt közbe indulatosan Kovács. — És nagyon kérem, Emma néni, mondja meg Lajos bácsinak, hogy máskor ne találjon ki ilyesmiket. Az én feleségem nem vett és nem is vesz irhabundát.

6

— Mit vegyek neked a házassági évfordulónkra? — kérdezte Kovács két héttel később a feleségétől.

— Fogalmam sincs — felelte Hédike. — Esetleg egy kabátot. Bőrből. Egy strapabíró bőrkabátot.

— Mégis, milyen legyen?

Kovácsné lecsukta a szemét és — lesz, ami lesz — kimondta:

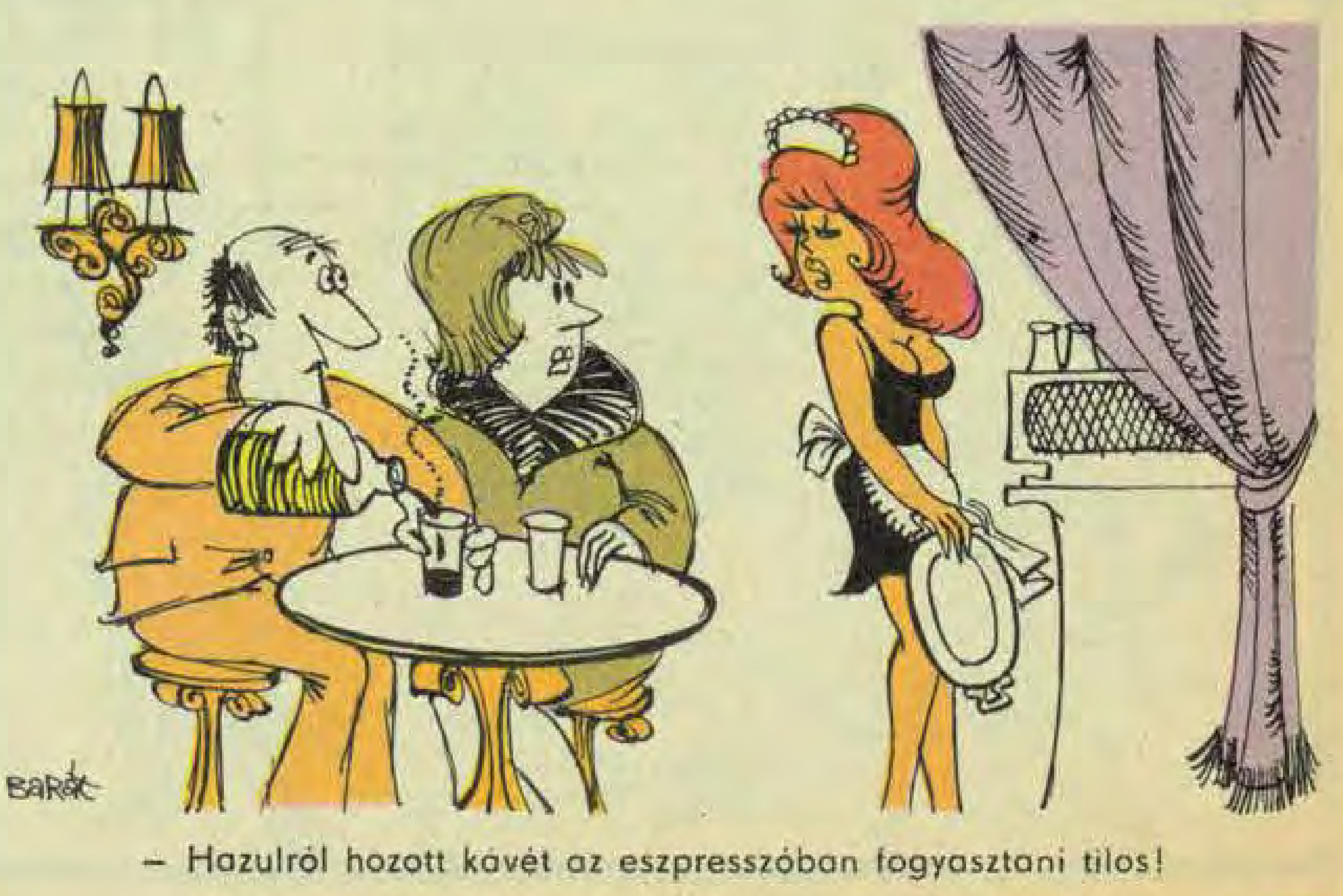
— Mondjuk egy irhakabátot.

— Rendben van — felelte a férj és hálapuszira nyújtotta az arcát. Hédike közben arra gondolt: milyen okos volt, hogy már hetekkel előbb elterjesztette az ismerősök, rokonok között: ha törik, ha szakad, vesz magának egy irhakabátot.

Mikes György

SZAKOSÍTOTT IDEGGYÓGYÁSZAT

– Hazulról hozott kávét az eszpresszóban fogyasztani tilos!

Levélváltás

– HOGYAN ÖNTSÜNK TISZTA VIZET A POHÁRBA

Tisztelt Szerkesztő elvtárs!

Huszár István miniszterelnök-helyettes, országgyűlési beszédében, a jobb munka erőteljesebb ösztönzéséről szólva, a következőket mondta: „Miért ne fogadná el a közvélemény azt az igazságos gyakorlatot, hogy a valóban jobban dolgozó közösségek és emberek a megtermelt javakból többet kapjanak, mint a rosszabbul dolgozók?! Miért ne támogatná a közvélemény a pártnak, a kormánynak azt a törekvését, hogy öntsünk tiszta vizet a pohárba, és mutassuk ki pontosan, ki végez a nagy közösség hasznát gyarapító, odaadó munkát?...”

Az idézett rész minden szavával egyetértek, de nem tudom, hogy a miniszterelnök-helyettes miért feltételes módban tette fel a kérdést?

Tisztelt Olvasónk!

Nem véletlenül. A közvélemény valóban egyetért, de azt kellene megállapítani végre, hogy ki hogyan dolgozik, azaz jól vagy rosszul végzi-e a munkáját?

Ha ezt minden vezető igazságosan megállapítaná, akkor hamarosan létrejönne az igazságos bérezés és mindenki annyit keresne, mint amennyit a munkájáért megérdemel. Hát ha ez ilyen egyszerű, miért nem csinálják? — kérdezheti ön vagy bárki más. Én erre csak azt tudom felelni, ami nincs benne a miniszterelnök-helyettes mondataiban, de úgy gondolom, mégis benne van, hogy még él nálunk az egyenlősdi. Ha a csoportvezető, a művezető, az osztályvezető vagy bármilyen szintű vezető például abba a szerencsés helyzetbe kerül, hogy tíz beosztottja között tízezer forint jutalmat oszthat, akkor rendszerint ezer-ezer forintot, tehát egyenlő összeget ad mindegyik beosztottjának. Aki rosszul dolgozik, annak is.

És mert még létezik egyenlősdi, ami táptalaja a lógásnak is — vidám az élet, mert a lógós is tudja, hogy ha kevesebbet dolgozik, ki-beszaladgál a munkahelyéről, akkor is annyit kap, mint az a társa, aki helyette is elvégzi a munkát.

Ha a vezető, a vállalatnál (téeszben, szövetkezetben) a rábízott dolgozóknak nem a teljesítményük, szakmai képzettségük alapján állapítja meg az órabérét, lehet, hogy a kevesebb munkát végző és a gyengébb minőséget produkáló beosztottjait túlértékeli, a jobb munkát végzőkét pe-

dig alábecsüli. Az ilyen vezető a gyáva vezető — és ilyenek még mindig vannak, ezt tudja a közvélemény, de még inkább tudja a miniszterelnök-helyettes és szerintem csak tapintatból kérdezett feltételes módban.

De miért akadnak még mindig gyáva vezetők? Hiszen felülről alig győzik biztatni őket: legyenek bátrak és tegyenek különbséget a jó, a közepes és a gyengébb munkaerő között és eszerint differenciálják a béreket, jutalmakat. Miért nem teszik? Nem hallják? Vagy talán nem is akarják? — kérdezhetné újfent ön, vagy bárki más. Szerintem nagyon is jól hallják, csak az a hiba, hogy azt is meghallják, amit alulról mondanak azok, akik egy-egy vállalatnál (téesznél, szövetkezetnél) haszonélvezői a többség jó munkájának, míg ők kivonják magukat, nem a munkahelyükön „hajtanak”, hanem ott, ahol esetleg fejrant után maszekolnak.

Akkor gyávul el a vezető, ha félti a népszerűségét, ha aszerint cselekszik, amit a munkahelyen egyesek pusmognak. „Egy ember, az egy ember”, vagy: „Én is érdemlek annyit, mint a másik!”, esetleg: „Miért kap más többet, mint én, amikor nekem két gyerekem van, másnak meg egy sincs?” A kisebbség hangja, a rosszul dolgozók és lógósok demagógiája miatt, a vezetőnek ilyenkor inába száll a bátorsága és kezdődik az egyenlősdi, ahelyett, hogy az üzemi, a munkahelyi demokrácia kezdődne. Egy szakmunkás őszinte keserűséggel panaszolta nekem, hogy náluk különösen fejlett a *lógási demokrácia:* az üzem vezetője meg se mer mukkanni, olyan nagy a munkaerőhiány. Ugyanis minden összefügg: a vezető határozottsága a munkahelyi légkörrel. Pedig hát mi történhet? A hanyag dolgozó, ha szorosabbra fogják, ha megbírálják, megsértődik, vagy felébred benne a virtus és javít a munkáján.

Én nem beszéltem erről a miniszterelnök-helyettessel, de nyilván egyetért velem abban, hogy a jól dolgozók *nagy többségének* segítségével öntsenek mindenütt tiszta vizet a pohárba. Nem kell félni attól, hogy a munkaerőhiány növekedni fog. Azt hiszem (egyszer-kétszer mondtam már), hogy az ismert fizikai törvénynek megfelelően a munkaerő sem vész el, csak átalakul.

Földes György

NŐI DOLGOK

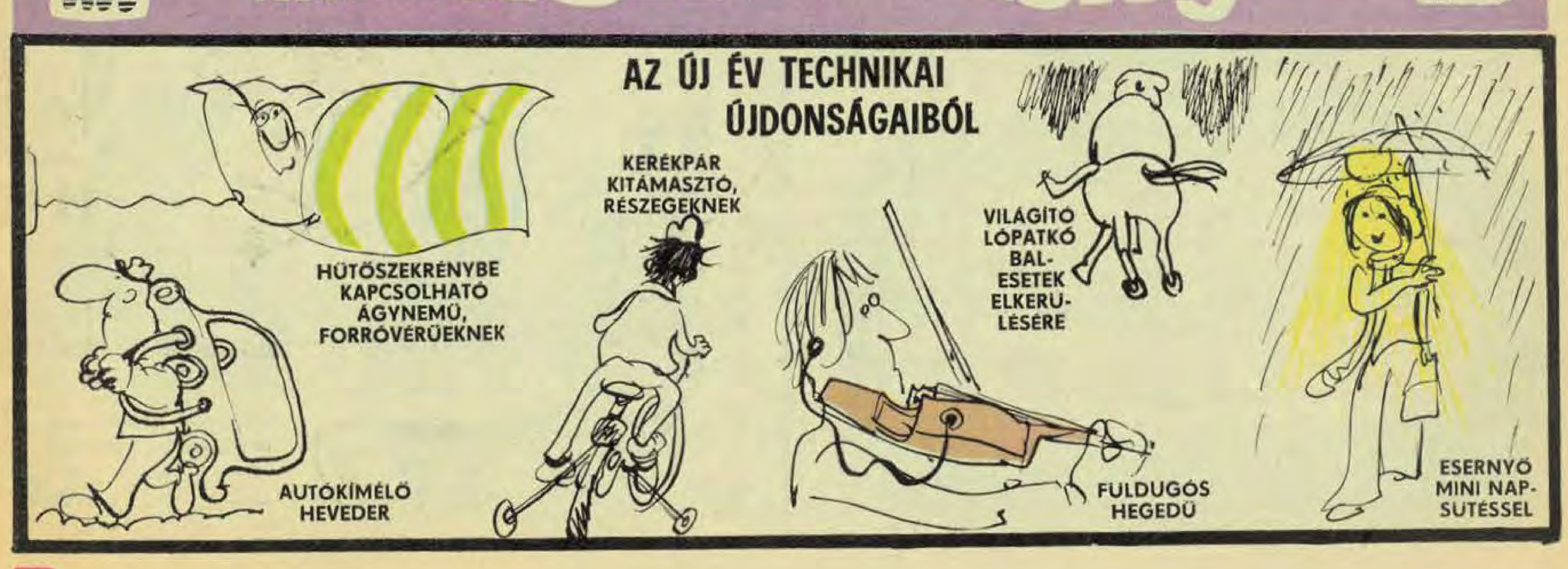
– Van is nekem időm olvasni!

KÜLFÖLDI TAPÉTA

MINDENKI ISKOLÁJA

SAJDIK FERENC ROVATA

A kékszakállú herceg vára

— Az én életem — mondta a kékszakállú érzelmesen és ujjaival végigszántott három szál ősz hajfürtjén —, az én életem itt van a szobám pamlagán, a díszpárnákban, az ágyelő subaszőnyegében, a két kis fali gobelinképben... Itt élek köztük, emlékeimmel együtt öregedve.

— Mit jelentenek neked ezek? — kérdezte Judit.

— Sose kérdezd! — felelte a kékszakállú.

Judit erőszakoskodott:

— Mit jelentenek? — kérdezte makacsul.

— Asszonyokat — engedett végül is a kékszakállú. — Akiket szerettem. Hárman voltak, és mind a hárman kézimunkáztak,

amikor családi konfliktusunk volt, kézimunkázással vezették le az idegeskedésüket.

— Beszélj róluk! — nyúzta a kékszakállút Judit. — Szebbek voltak, mint én?

— Idegesebbek — mondta a kékszakállú. — Különösen, amikor egy másik asszony jelent meg az életemben.

Szeme a subaszőnyegre tévedt, tekintetével végigsimogatta őket...

— Piroska szőtte a subákat — emlékezett a kékszakállú. — Piroskára hajnalban leltem, egy baráti társaságban. Ő volt az első asszony. Tőle való minden subám, tőle a hosszú falvédőm. Amikor először hallott Dorottyáról, akkor készítette ezt a két subaszőnyeget...

Judit fintorogva nézte a két subát:

— Az egyik teljesen féloldalas, befejezetlen — jegyezte meg lekicsinylően.

— Mert akkor kibékültünk — mondta a kékszakállú —, hát akkor abbahagyta. Mondtam neked, hogy mindig akkor kézimunkáztak, amikor rosszul éltünk.

— Úgy? — nézett Judit gúnyosan. — Akkor ez a hatméteres falvédő?? Szinte körüléri a falat...

— Fél évig elhúzódott a válóper — mondta csendesen a kékszakállú. — Akkor készült ez a legnagyobb szőnyeg...

— És a díszpárnák? A kelin-kézimunka?

— Dorottya munkája — felelte a kékszakállú. — Dorottyáé minden kelin, övé a két kis gobelin, övé a hímzett terítő. Dorottyára délben leltem, egy vas- és edényboltban.

— Szép kis alak vagy, mondhatom! — kiáltott Judit. — Őt is megcsaltad!

— Kamillára este leltem, forró nyári esten, egy szabadtéri műsoros esten — tört fel kékszakállú szívéből a vallomás. — Miután Kamillára leltem, Dorottya mindjárt elkezdte a díszpárnákat. Gyönyörűen dolgozott és gyorsan. Néha, amikor véletlenül otthon voltam, elnéztem, hogy repül a kezében a sok színes fonal.

— Pfuj! — mondta Judit utálkozva. — Már csak a Kamillád van hátra! Mit üdvözölhetek a te Kamillád munkájaként?

— A rongyszőnyeget — mutatta kékszakállú.

— Mikor csinálta? — támadt Judit.

— Tudhatnád — mondta csendesen a kékszakállú. — Amikor téged megismertelek. Ő csomózta nekem a rongyszőnyeget, ő rojtozta, ő varrta rá a szegélyt...

— Egy percig sem maradok veled! — jelentette ki Judit és a hangjából aggodalom csendült ki. — Most, hogy őszintén elmondtál mindent, félek tőled. Nem ezt képzeltem rólad. Elmegyek.

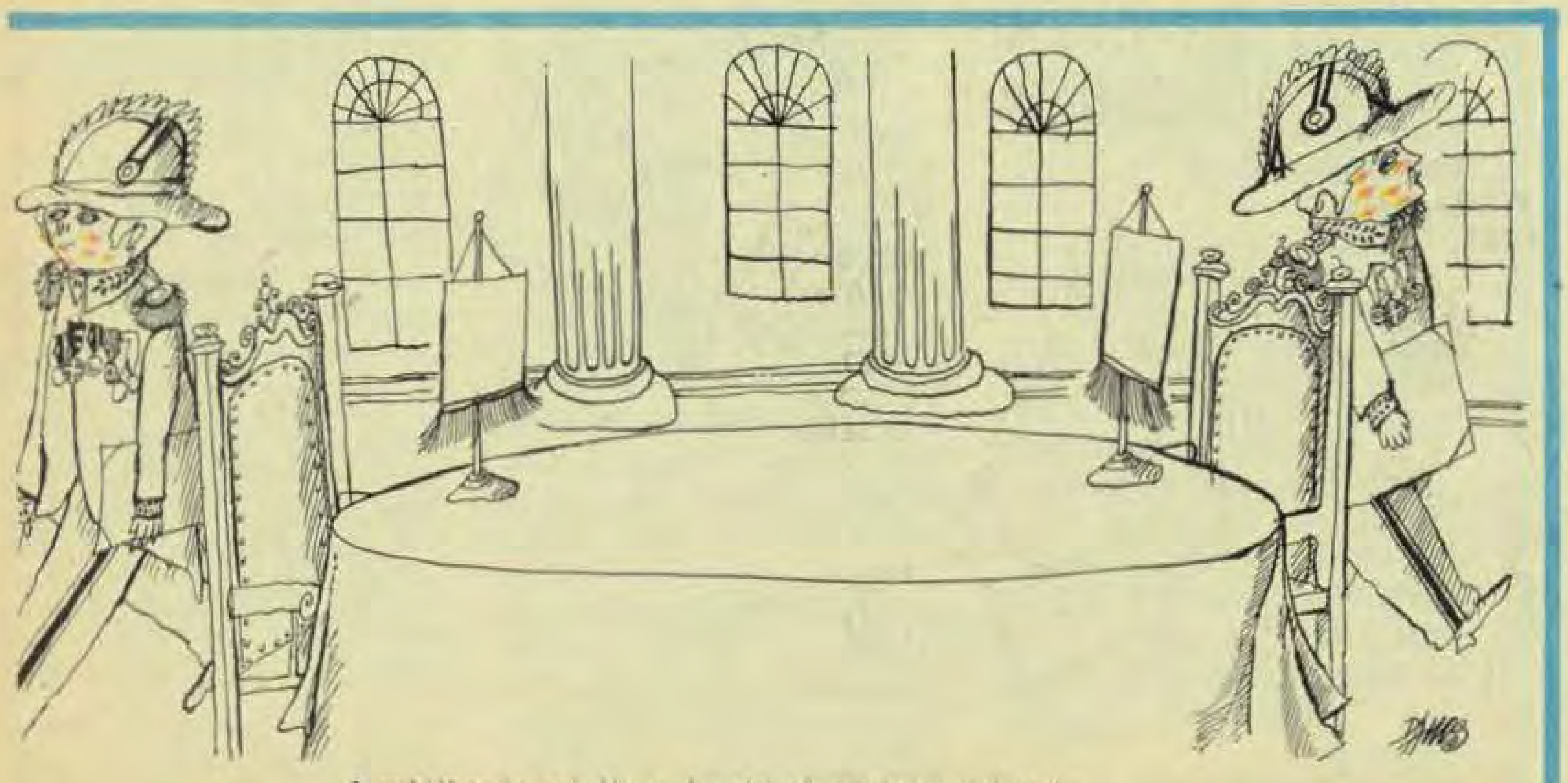
— Nem mehetsz el — mondta a kékszakállú szomorúan. — Most már nem mehetsz el. Itt maradsz.

— Mit akarsz tőlem, kékszakállú? — kérdezte ijedten Judit és megborzongott.

Kékszakállú felelet helyett asztalához lépett, egy fiókot húzott ki. A fiókból kézimunkafonalat, kötőtűt vett elő és Judit lábai elé tette. Egyikük sem szólt egy szót sem. A kékszakállú vette a kalapját és elment.

Késő éjszaka volt már. Késő. Éjjel.

Somogyi Pál

A találkozás szívélyes, baráti légkörben zajlott le...

VADNYUGAT

Fülöp György rajzai

– A gatyát is! Politikai célra lesz!

– Menjetek a pokolba! Nem látjátok, hogy szintén maffia?

– Nincs vita, nem az ENSZ-ben vagyunk!

— Pistike, találkoztam a papáddal. Remekül áll neki az ősz haj.

— Azt nekem köszönheti — dicsekszik Pisti.

TERMEKENY ÍRÓ

SZILÁNKOK

AUTÓVEZETŐK

— Én kérem olyan galamblelkű ember vagyok, aki az országúton legfeljebb pofozkodik, de azt nem hagyja, hogy elragadja az indulat.

MŰVÉSZKÁVÉHÁZBAN

— Írtam egy háromfelvonásos drámát. Most már csak az alaptörténetet kell kitalálni hozzá.

VÁLÁS

— Elválunk ágytól és asztaltól.

— Könyörgök, az asztaltól ne! A te csodálatos marhapörkölted nélkül céltalan lenne tovább az életem.

GAVALLÉR

— Hölgyem, szabad felajánlanom az esernyőmet ebben a zuhogó esőben? Háromszázötven forintért adom. Esküszöm, alig keresek rajta tíz százalékot.

TISZTÍTÓBAN

— Két hete elhoztam az öltönyömet, hogy tüntessenek el belőle egy kávéfoltot.

— Elkészült. Az egész öltönyt leöntöttük kávéval, így nem látszik a folt.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A betörő éjszaka hazaérkezik zsákmányával és a felesége elé teszi az elrabolt briliánsokat, karkötőket, láncokat.

Az asszony szemrehányóan kérdi:

— És a gyereknek nem hoztál semmit?

Egy férfi bejelenti az ügyvédnek, hogy el akar válni a feleségétől.

— Válóok kell, mégpedig megfelelő.

— Van. Azt mondta, hogy hólyag vagyok.

— Ez még nem válóok.

— De mennyire az! Tetten értem a hálószobában egy idegen férfival, és megkérdeztem tőle, „Te megcsalsz?". Mire ő azt válaszolta: „Láthatod, te hólyag!".

A MODERN KOR GYERMEKE

TV-KOMMENTÁR

– Még mindig nem érted, te hülye?

PINGÁLJUNK

Ülök a sarokasztalnál és képzeletbeli mozdulatokkal nemlétező legyeket próbálok elkapdosni. Egész jól megy, egyikük sem menekülhet. Egyszerre látom, hogy Remete jön be. Próbálom sárguló filodendronnak álcázni magam, de már kiszúrt és elkap, mintha nemlétező légy lennék. Odatámít, bazsalyog és akkor már régen rossz.

— Olvasom a főváros 1978-as tervét — azt mondja. — Nagyon szép, nagyon jó, de korántsem teljes. Úgyhogy kiegészítő javaslattal fogok élni. Idefigyelj!

Kinézek az ablakon, de inkább csak a tartás végett, mert tudom, úgyis hiába.

— Arra gondoltam, hogy a Rákóczi úti sorpingálás mintájára jó lenne végre az embereket is átfesteni. Időtálló, öntisztító, derűs színekkel. Már csak a városkép érdekében is. Mindjárt elmondom, hogyan képzelem.

— Már elmondtad.

— Az csak az eszmei tartalom volt. A szép rész most jön. Elsőnek, tudod, kit festenék át?

— Államtitkáron fölül már ne is mondd.

— Guzmis Cicelle bolti eladót. Kérlek, valahányszor bemegyek az üzletbe, ez a Cicelle úgy néz rám, mintha egy kellemetlen il-

lat lennék. Mintha én küldtem volna gályára a vőlegényét. Mintha én loptam volna ki az alvó nagymamája fogából az aranytömést. Csupa mélybarna megvetés. Csupa petróleumzöld utálat. Csak akkor kél életre, ha megtagadhat valamit. „Van, kérem, bütykös rolettahúzó klapnijuk?" „Nincsen!" — mordul rám ilyenkor, mint egy emberevő óriás a harmadik misszonárius után. És gyűlöl és boldog, hogy nincs bütykös klapnijuk, és valahol mélyen én is boldog vagyok, mert ha lenne, úgy vágná a fejemhez azt a bütykös klapnit, hogy hetekig csak guggolva tudnék gyalogolni. Nos, én hófehérre festeném ezt a Cicellét. Felhőfehérre. Habfehérre. Csak a szeme lenne kék, mint két álmatag déltengeri lagúna, a mosolya pedig piros, mint a babarózsa. Hatalmas szárnyakat viselne Cicelle és a zsebébe beledugnám a muzsikáló szökőkút szerkentyűjét. A harangjáték tízpercenként megszólalna, s egy édes szeráfi hang ezt búgná Cicelle zsebéből: „Végtelenül fájlalom, hogy hiába fáradozott a kedves vevő, mindazonáltal legyen máskor is szerencsénk,

MŰTÉT ELŐTT

— Ne izguljon, nem lesz semmi baj.

— Ez az első műtétem.

— Majd súgok, ha nem tud valamit — mondta orvosának a profi beteg.

NŐI HIÚSÁG

— Most, hogy a fiam már főtörzsőrmester, nem titkolhatom tovább a barátnőim

előtt, hogy van egy gyerekem. Pedig az ilyesmi nagyon öregít.

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

A termelési értekezleten az igazgató elégedetten állapította meg, hogy az értekezlet rendkívül jó hangulatú és sikeres volt. Most már csak a termelékenységen és a termékek minőségén kell javítani...

NAGYVONALÚSÁG

— Biztos, hogy bezárt már ez a vendéglő?

— Biztos.

— Akkor mindenki az én vendégem!

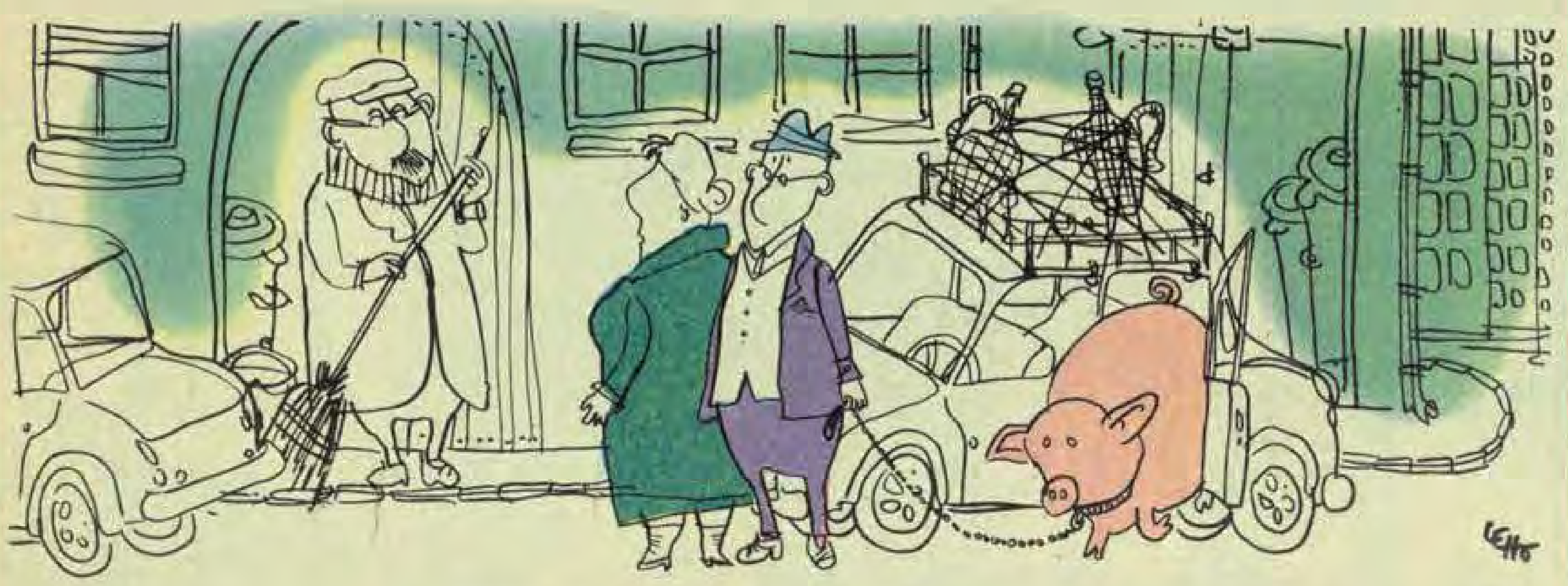
GYŰJTŐSZENVEDÉLY

Van, aki pénzt gyűjt, van aki csak élettapasztalatot.

Galambos Szilveszter

– Nem a kuvikba szerelmes, hanem a Kudlikba!

– Nem volt szívünk levágatni!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A bíró rászól a vádlottra:

— Na látja, ha előbb tesz töredelmes vallomást, rengeteg munkától szabadultunk volna meg.

— Látom, az elnök úr is utálja a munkát.

— Asszonyom — mondta az orvos —, csak akkor gyógyulhat meg, ha teljesen abbahagyja a zongorázást.

Amikor elmegy, az asszisztensnő csodálkozva kérdezi:

— Mi köze a páciens betegségének a zongorázáshoz?

— Fölöttem lakik.

CSAK

mindig a legnagyobb örömmel állunk nagybecsű szolgálatára, kisztihand, a viszontlátásra."

— Te őrült! — mondom. — Így se kapsz klapnit, úgy se kapsz klapnit, hol itt a difi?

— Hát a muzsikában, te csacsi. Tudod, micsoda különbség?! Aztán átfesteném Strinc Kornélt is.

— Ki az ördög az a Strinc Kornél?

— Főcső az Okirat-indítványozóban. Három hónap alatt tizenhatszor vágott hókon: mindig új és új papírokat követel tőlem. Most még egy újraoltásit, meg egy ebédjegyet, meg tizenhat kis fotót, meg ezt, meg azt. Ronda kis diktátor, ocsmány bajuszkával. Tudod, milyenre festeném át?

— Olyanra, aki elintézi az ügyedet.

— Az lehetetlenség. Az építmény nem változik attól, hogy festik. Marad a visszataszító kis balkon, az undorító maltercsipke. Csak a szín más. Strinc Kornélt én bohóccá festeném át. Piros krumpliorr, fehér füligvigyor, cinóber

haj. A kezében egy pálcás luftballont tartana, azzal vagdosna hókon.

— Mégis csak hókon vagdosna? Akkor minek átfesteni?

— Semmit sem értesz. Saját érdekében. Hát ki tud haragudni egy bohócra? És átfesteném Varnyú II. István rendőrőrmestert is.

— A rendőröket ne bántsd. Megvan a maguk baja.

— Dehogyis bántom. Éppen ellenkezőleg. Idehallgass, Varnyú II. István rendőrőrmestert tetőtől talpig feketére festeném. Az arcát, a kezét, az uniformisát. A vállán meg egy kormos cirokseprőt hordozna.

— Úristen, kéményseprőt csinálnál belőle? Egy rendőrből? De miért?

— Azt hittem, ez a legszerényebb elme számára is világos. Hogy az autósok is azt higgyék, szerencsét hoz. Nos?

És néz rám, mint csóka a vélőscsontra.

— Nem rossz — mondom. — De valakit kifelejtettél. Téged is át kéne ám festeni, Remete.

— Engem? Aztán mivé?

— Azt hittem, ez a legszerényebb elme számára is világos. Hát normális emberré, te ütődött. Na de, hol van annyi festék a világon?

Peterdi Pál

KOMATÁL

Megkérdeztük rajzolóinkat:

KITŐL MIT NEM KÉRDEZNÉNEK?

Várnai György:

– A „Most mutasd meg" résztvevőitől: hogyan mutatnák a „segesvári csatát"?

Sajdik Ferenc:

– Doktor Hirschler Imrétől: nem kellene-e könyvet írni a „Férfiak védelmében?"

Hegedűs István:

– Csiang Csingtől: van-e a nőknek jövőjük a politikában?

Vasvári Anna:

– Batu kántól: látta-e már Budapestet éjjel?

Balázs-Piri Balázs:

– Ursula Andresstől: hany éves?...

Brenner György:

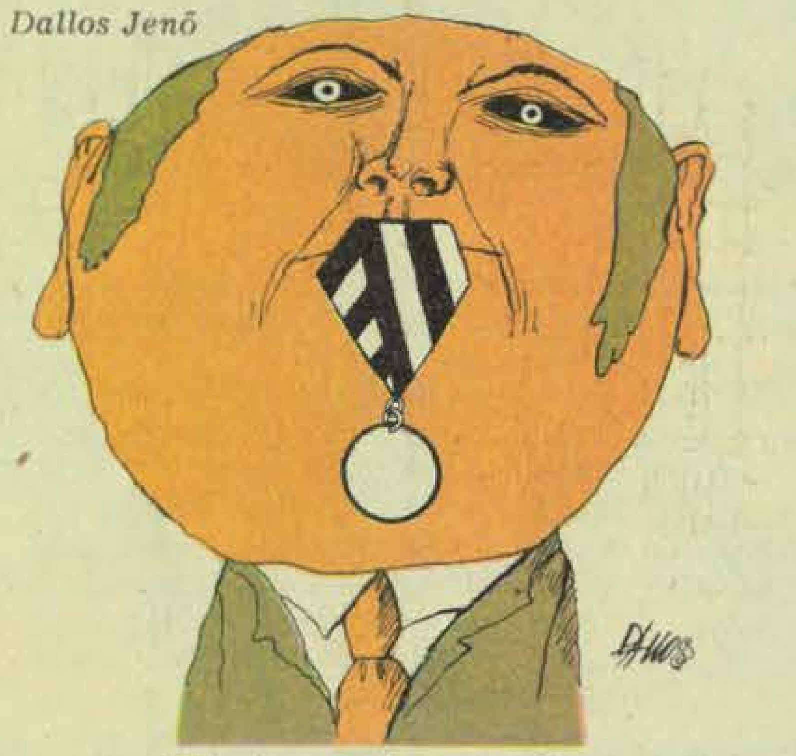
– A munkaügyi minisztertől: miért nem tódulnak hozzánk a külföldi vendégmunkások?

Barát József:

– Mennyi alkoholt fogyaszthat az ember vezetés közben?

Dallos Jenő

– Miért kapta a kitüntetést?

TRIBÜN

Azt mondja a pszichiáter a profibokszolónak:

— Most, hogy meggyógyult és visszanyerte az emlékezőtehetségét, gondolhatna a honoráriumomra is.

— Miféle honoráriumára, doktor úr?

*

A Tampa Bay Blues csapata huszonhat mérkőzést vesztett egysorban. Dewey Selmon, az egyik hátvéd, a bajnoki szezon kellős közepén egyszerre csak megnősült.

— Úgy készültünk — mondta —, hogy az első győzelmünk után tartjuk az esküvőt. Aztán másképp határoztunk.

*

Na — mutat a kiránduló egy veszélyes szakadékra —, itt bizonyára gyakran esnek le a turisták.

— Szó sincs róla — mondja az öreg alpesi vezető. — A legtöbbje csak egyszer.

*

Gordie Howe ötvenéves, most játssza harmincadik bajnoki szezonját a kanadai profihoki élvonalában.

— A közönség már kezdi észrevenni — mondta legutóbb —, hogy nincs ebben semmi különös. Éppen olyan ez, mint bármely más szakma. Az ember hatvanöt éves fejjel nyugdíjba megy. Az apám nyolcvannégy éves és mégis minden szombaton elmegy táncolni odahaza Saskatoonban. Ő táncolni szeret, én hokizni.

*

A síző a feleségét tanítgatta egy havas lejtőn. Az asszonyka elszánt arccal, összeszorított fogakkal motyogott valamit maga elé. Nyilván az utasításokat ismételgette. Később arra suhant egy ismerősük s meghallotta, mit dünnyög magában a mazsola:

— Nincs ennél gyönyörűbb passzió ... remekül érzem magam ... nincs ennél gyönyörűbb passzió ... remekül érzem magam ...

Az „Awake" című angol lap írta egy készülő varietéműsorról:

„... az új számban a tehenek nemcsak táncolnak, hanem robogót is vezetnek, sőt futballoznak is. Az idomár elképzelése szerint a tehenek futballcsapatának kapusa egy liba lenne."

Hacsak nem kacsa.

(p. p.)

VOLT EGYSZER EGY BARÁTSÁG

I.

A nedves szalmán kuporogtak, híg rántott levest kanalaztak rozsdás konzervdobozokból.

— Ha vége lesz ennek az egésznek, elmegyünk vacsorázni egy budai kiskocsmába, ahol piros abrosszal van terítve ... — mondta Péter.

— És csülköt eszünk, sült csülköt, aminek ropogós pirosra van sütve a bőre — folytatta Pál.

— Minden héten egyszer. És egy liter bor mellett eldumálunk erről az időről ...

— A rántottlevesről és a rozsdás konzervdobozról.

— El se tudom hinni ... Ülök majd a kényelmes karosszékemben, újságot olvasok, egyszercsak cseng a telefon és te beleszólsz.

II.

— Én vagyok, Pál — hangzott a kagylóban. — Hát, akkor mehetünk abba a budai kocsmába?

— Palikám! Végre, hallom a hangodat! Mennyi idő telt el azóta?

— Két és fél év.

— Hát akkor legfőbb ideje. Most ugyan éppen nem érek rá, mert lakást cserélek. De tudod mit? Egy hét múlva felhívlak.

III.

Fel is hívta egy év múlva, karácsony táján.

— Csülök lesz?

— Fogadás lesz. Meg kitüntetés, meg protokoll állóbüfével — kesergett Pál. — Az egészet odaadnám egy csülökért, meg egy jó dumáért veled ... Cseng a közvetlen vonalam, tudnál várni egy kicsit?

IV.

Péter tudott. Két évig kellett várnia, amíg Pál beleszólt a kagylóba:

— No, megyünk csülközni?

— Megyünk bizony! Azonnal, nyomban, rögvest — amint visszajöttünk Olaszországból. De ahogy újra itthon leszünk, nem halogatjuk tovább, elmegyünk abba a budai ...

V.

— ... vendéglőbe, ahol piros abrosszal van terítve — folytatta a gondolatot Pál, amikor három év múlva az autópiacon találkoztak.

Péter nagyon sovány volt:

— Ronda élet! Az emberek csak hajtják magukat, azt se tudják miért, közben teljesen elszakadnak egymástól. Azt hiszed, én tudom miért vagyok itt?

— Gondolom, amiért én. Hogy eladd a régi kocsidat ...

— No igen, de olyan fontos ez? Érdemes ilyesmire vesztegetni az embernek az idejét, miközben elveszíti a legjobb barátját?

— Igazad van — komorult el Pál. — A legszívesebben én is felpofoznám magamat, hogy ilyen hiábavalóságokkal múlik el az életem.

— Tudod, ha arra gondolok, hogy volt egy testi-lelki jóbarátom a bajban ...

VI.

— ... volt egy testi-lelki jóbarátom a bajban — mondta Péter, és mereven bámulta a konyakos poharat —, együtt ettük a nyomorúság kenyerét, illetve rántottlevesét. Rozsdás konzervdobozból ettük. És megfogadtuk, hogy ha minden jóra fordul, hetenként összejövünk. Csülköt fogunk enni egy budai vendéglőben.

— És, összejöttetek? — kérdezte a lány szórakozottan, míg a melltartóját gombolgatta.

— Fenét! Van nekem arra időm? Egyszer van a család, aztán van a munkám, meg itt vagy te is ... Ki ér itt rá csülközni?

A lány felnevetett.

— Nagyon helyes, az én Pucikám csak ne egyen csülköt, elég dagadt anélkül is.

VII.

— Valami pasas keres csülök ügyben — mondta Pál felesége, és a kezével eltakarta a kagylót.

Pál letette unokáját az öléből.

— Péter, csakugyan te vagy az?

— Tudod, gondoltam ... Most már nem sok van hátra ... Össze kellene jönnünk ...

— Csülökre?

— Ugyan már, régóta nem ehetek semmi zsírosat.

— Félek, hogy én sem tudnám megrágni — mondta Péter.

— Hát akkor?

— Majd rendelünk két rántottlevest.

Novobáczky Sándor

– Pedig a használati utasítás, az jó!

FEHÉR KLÁRA:

Szelíd, meggyőző módszereink

Legjobb barátnőm — mellékesen ismert és kiváló kritikus — felszaladt hozzám egy csésze kávéra. Új művéből hozott dedikált példányt. Leült egy fotel mélyébe és csevegtünk.

— Nézd, én őszinte ember vagyok — mondta. — Nagyra becsülöm az írásaidat. De a múltkor írtál egy olyan hülyeséget, hogy legszívesebben képen törültelek volna.

— Nocsak, nocsak. Melyik háborított úgy fel?

— Hát, az a cukorka ügy. Kifogásoltad, hogy az óvodában a gyerekeknek cukorkát osztogatnak. Hogy rászoktatják őket az édességre. Hát mi a gyerek? Kis szamár? Kórót egyen? Vagy répát legeljen?

— A cukorka ügyben maximálisan igazam volt — méltatlankodtam. — Először is, nem csak a magam véleményét írtam meg, hanem a felháborodott orvosokét és szülőkét. Végre akad modern, nagyszerű papa, mama, aki korszerűen akarja nevelni a gyereket, erre...

— Egy gyerek csak kapjon édességet. Az édesség finom. Az édesség öröm. Én a Gyurikámat úgy neveltem, hogy minden ötösért egy fagyi, vagy egy tábla csoki. És mi lett belőle? Kiváló fizikus, négyszer kapott külföldi ösztöndíjat, osztályvezető helyettes.

— Én nem azt mondtam, hogy ha egy gyerek cukrot eszik, elhülyül. De árt neki. Itt van például az iskolafogászati jelentés. A sok cukorkától meg kólától a gyerekek nyolcvan százalékának szuvas a foga. Kis kölkök fogsora valósággal elrohad, ki kell húzni a fogaikat, nem éri meg az a vacak nyalóka azt a sok fájdalmat.

— Kérlek, az én Gyurikám huszonnyolc éves és még egy foga sincs betömve. És tudod mit? Még nekem sincs állandó fogorvosom, még az esztékán fogászatán se voltam egyszer se.

— Egy szerencsés kivétel nem számít. Háromszázezer cukorbeteg van Magyarországon. És annyi az elhízott, hogy nem győzzük konfekcióval. Fehérjéket kell enni és vitaminokat. A korszerű étkezés joghurt, nyers sárgarépa, alma, káposztasaláta...

— Az étkezés öröm. Mindenki egye azt, ami ízlik.

— Mi ízlik. Amit megszokott. Ha gyerekkorában a jutalom a savanyúcukor, akkor, persze, hogy azt fogja szeretni. De ha jutalmul egy nyers paradicsomot kap, vagy egy káposztatorzsát...

— Akkor nyuszi és nem gyerek. És aki a lekváros buktát szereti, az egyen lekvárosbuktát. És az orvostudomány is le van ejtve, ma erre mondják, hogy egészséges, holnap meg arra...

— Ezt csak az mondja, aki nem ért a biokémiához, meg az élettanhoz. Tudod mit? Be kellene tiltani a cukorrépatermesztést, bezárni a cukrászdákat, hogy egy gyereknek ne is legyen módja arra, hogy megismerje ezeket a gyomorrontó, fogat, eret tönkretevő káros nyalánkságokat...

Megittuk a kávét és megettük az almát. (Mert énnálam a kedves vendég almát kap és nem krémest.) Azután baráti puszi, szervusz, jó éjszakát.

Késő volt, fáradt voltam, bebújtam az ágyba és gondoltam, nekilátok barátnőm szellemi alkotásának. Aszongya: *„A művészetek iterációja a komplex szuggesztibilitáshoz, szublimálás és nivellálás a tömegek érdekében, a lektür totális negációjával.”* No, okoskodjunk csak. Hát, ami azt illeti, szörnyen izgalmas dolgok voltak benne. Hogy (amennyire csekély értelmemmel felfogtam és magyarra fordítottam), az emberi léleknek magasrendű táplálékra van szüksége. Le a közérthető, könnyen emészthető, a régi rossz ízlést kiszolgáló, andalító, édeskés tömegcikkekkel, a szégyenletes és öncélú röhögéssel, a pihenéssel és elaltatással. Kiirtani a kabarét és az operettet a nyálas romantikus történeteket. Meg se ismerje a modern ember az ilyen ízlésrontó ízeket. Vállalni kell a harcot a Mélységért, a Bonyolultért, sokkolni, megrázni, fülbe, szájba tömni azt, ami egészséges, még ha...

Ez igen — gondoltam. Micsoda nagyszerű látomás. Hazamegy az ember a munkából, *nyolc óra esztergálás, gépkönyvelés, toroknézés és tüdőkopogtatás, tessék kérni, lehet két dekával több után, na, mi volt az iskolában, miből feleltél, azért nem főztem májat, mert nem kaptam májat, beáztatjuk az ágynemű a mosógépbe után,* és gyerünk, elmélyedni bonyolult világunkba, magasztos eszmékbe. Elő a polcról a T. S. Eliot kötettel, *„Protozoás iszapból-fénytelen szem, dülledő — Néz egy Canaletto képre. Füstös gyertyavég idő...”* Majd a szép vers után egy kis modern zene, Penderecki, vagy Durkó Zsolt... és vacsora után, a két üveg Kinizsi sör mellett lapozgat egy Miro-, vagy egy Klee-albumot... és Malraux-t minden dolgozó kezébe és Enquist-novellát...

Nagyon helyes — sóhajtottam teljes elismeréssel, aztán szamárfület csináltam a tanulmánykötetbe és letettem. Mezítláb kimásztam az ágyból, végignéztem könyvespolcunkon, ahol szívemnek kedves és sokszor olvasott Thomas Mannok, Hemingwayk és Csehov novellák sorakoztak. Majd a polc legaljából kihúztam egy agyonolvasott Wodehouse-kötetet, benyomtam a tévé gombját, és szobámba bemászott egy bárgyú krimi. És hogy teljes legyen a *happening*, csavartam egyet a tranzisztoros rádión, szerencsém volt, az a nóta ment, amitől a falra szoktam mászni, az, hogy de nehéz az iskolatáska, ilyen szép nyári délelőtt...

Arra gondoltam, hogy kritikus barátnőm mekkorát üvöltene felháborodásában, hogy ennyi szép meggyőző okfejtése után, az ilyen szégyentelen agyalágyult, mint én, éjfél előtt három perccel már nem kívánom a szellem egészséges táplálékait, méltót az atomkorszak emberéhez, hanem hangosan röhögök egy bizonyos Mr. Psmith kalandjain...

Üvöltene, ha nem volna tele a szája csokoládéval.

JANUÁRI ÁRUVÁLASZTÉK

– Ezek kifogytak az ünnepek alatt, azokból pedig már fél éve nem is kaptunk!

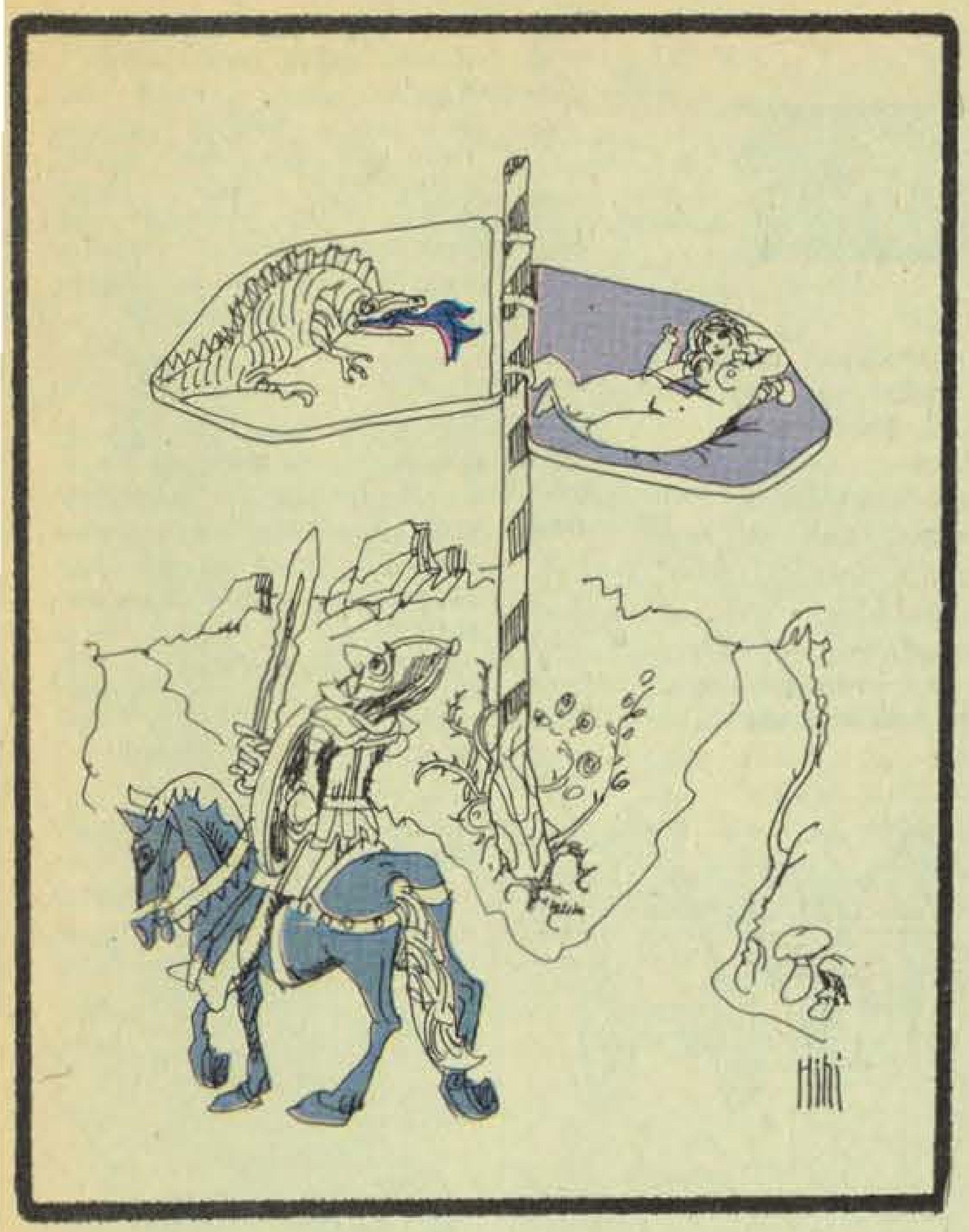
REJTVÉNY

– Kedves nézőink! A most látott tévédráma helyes megfejtői között értékes díjakat sorsolunk ki!

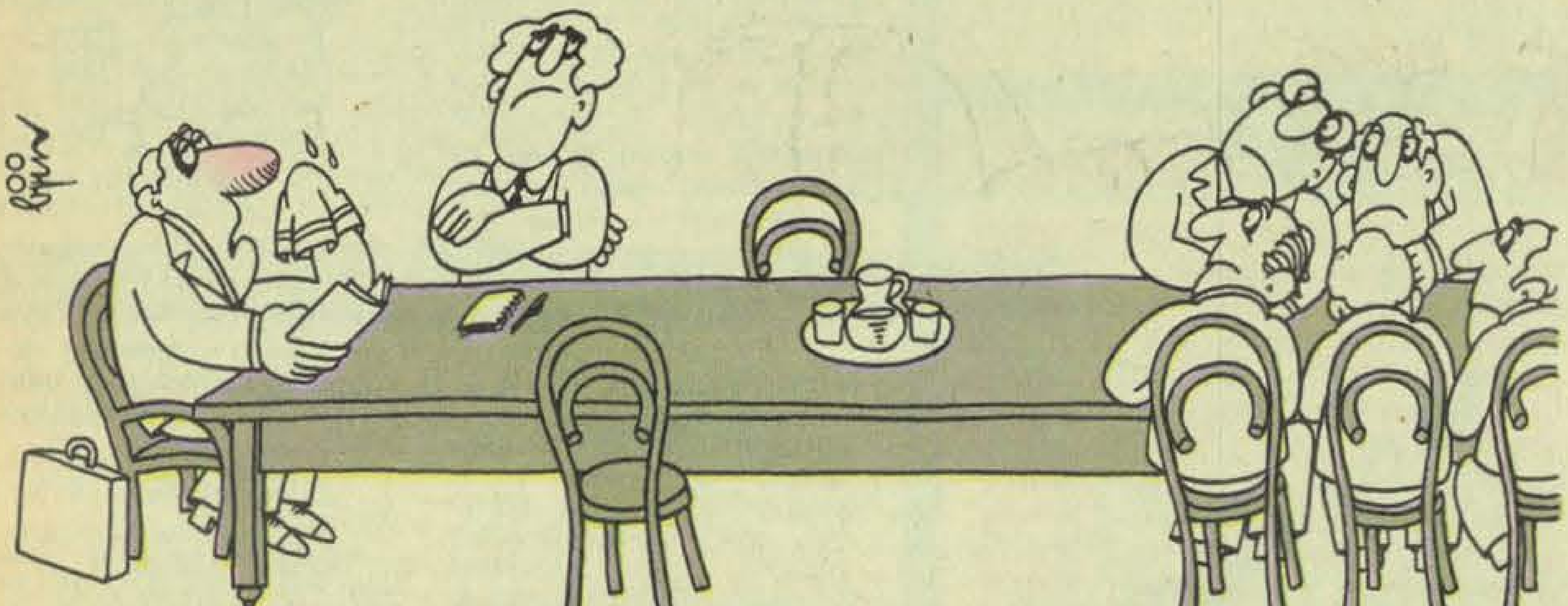
GRÁL LOVAG

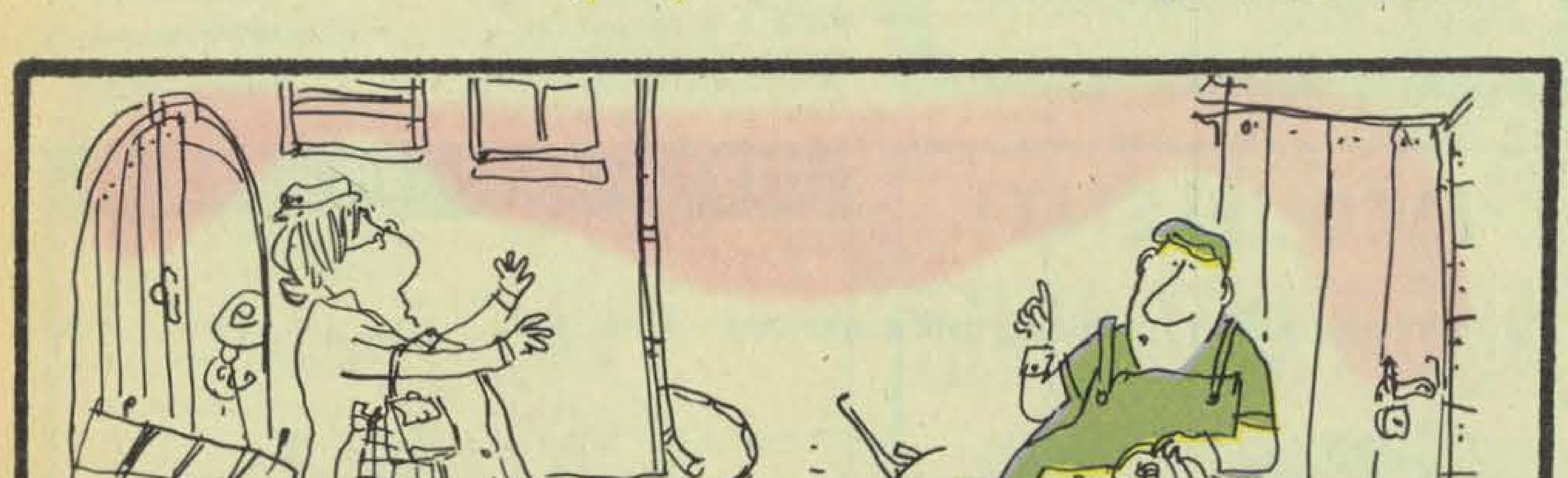
HEGEDŰS
VÁRNAI
BALÁZS-PIRI
LEHOCZKI
SAJDIK
BALLOS

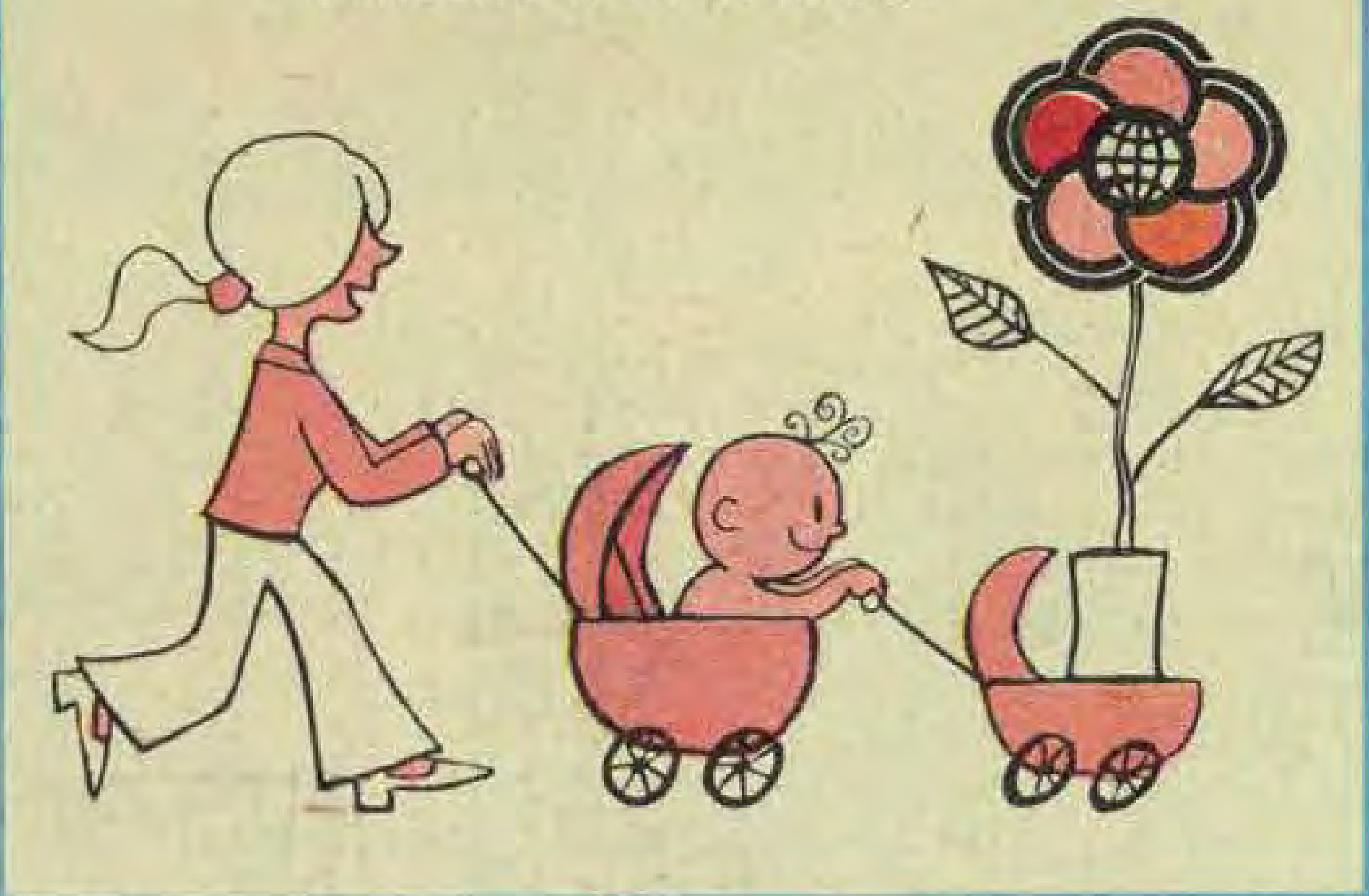

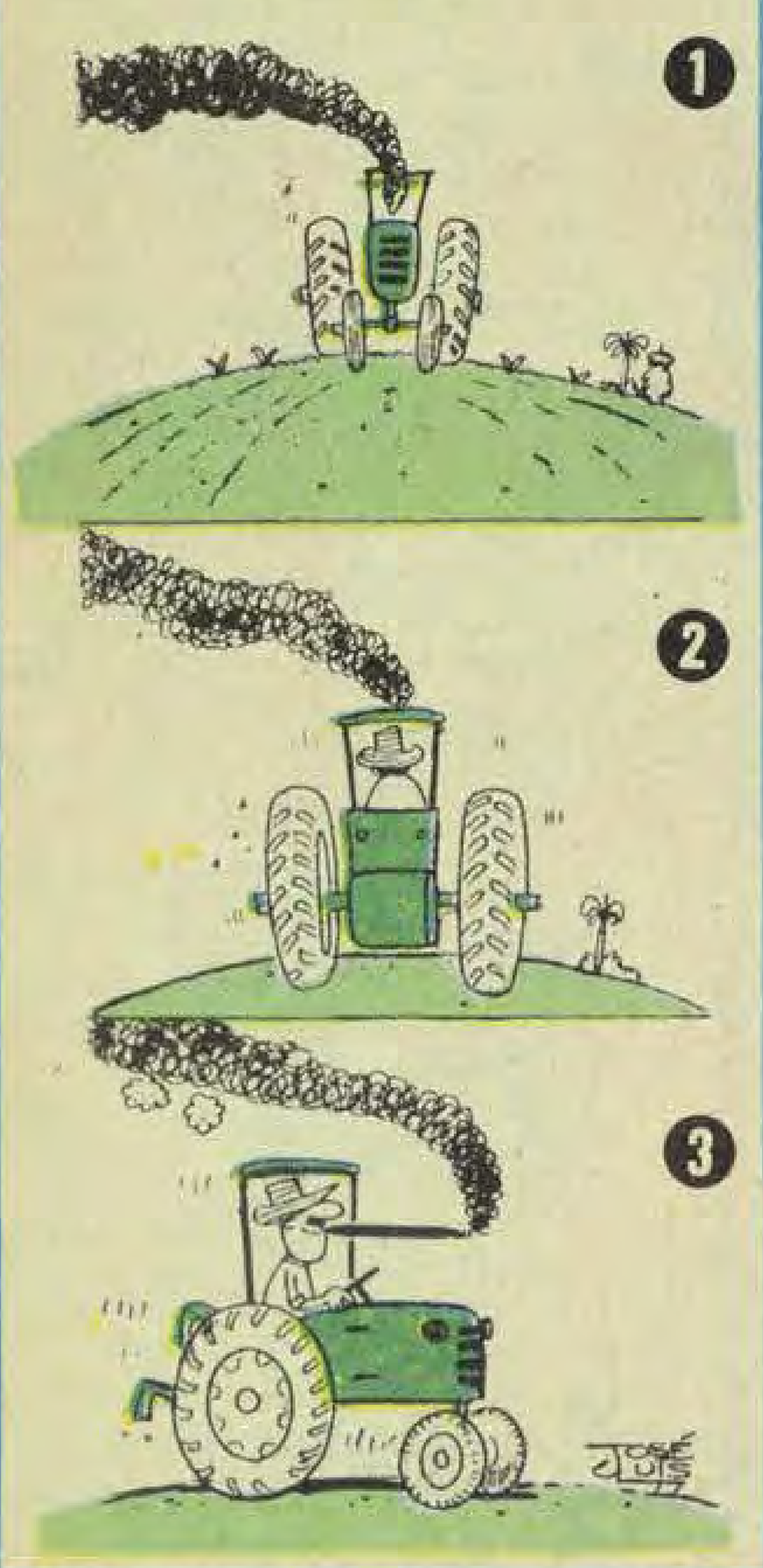

Kubai humor

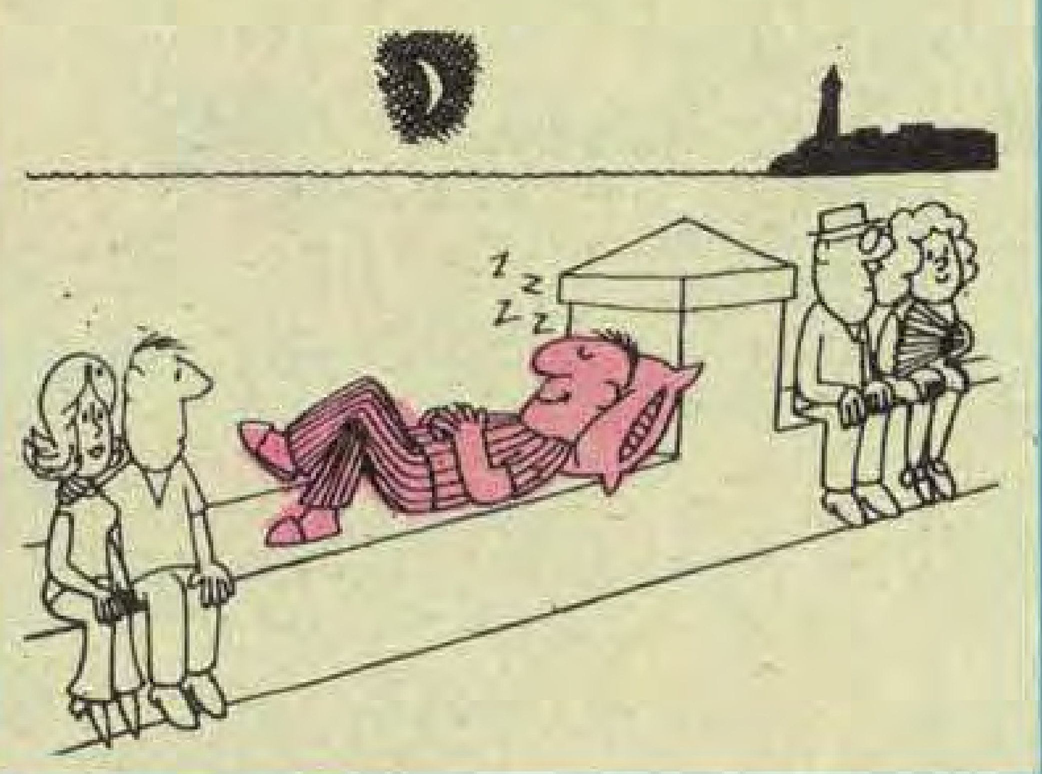
MINDENKI A VIT-RE KÉSZÜL

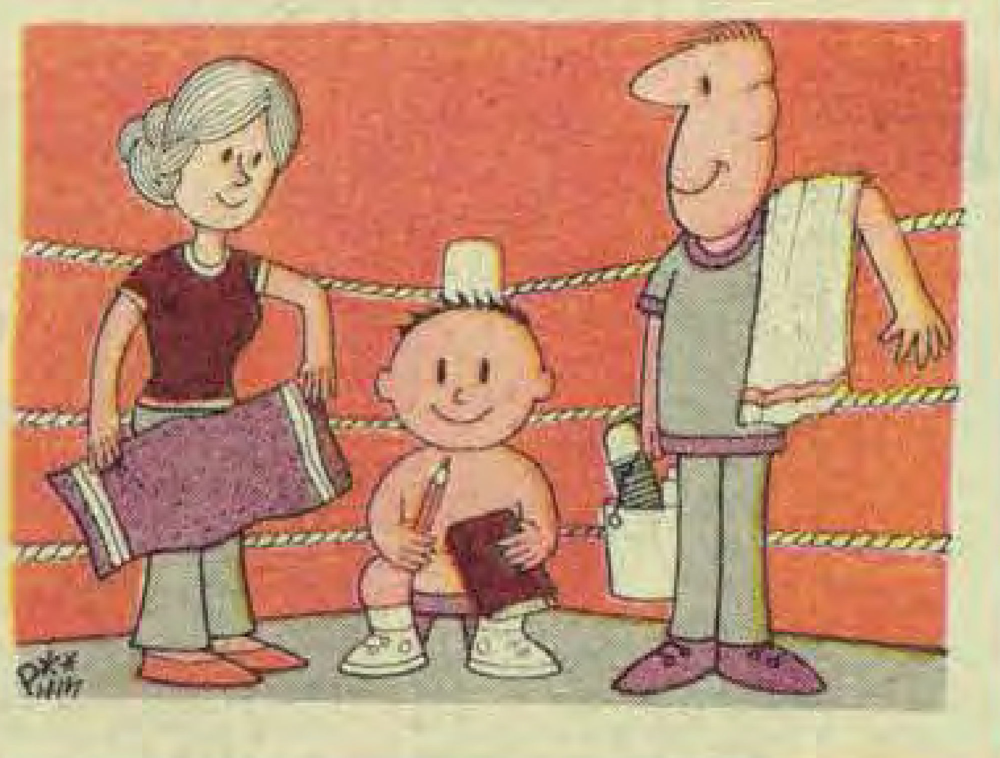
KUBAI TÁJKÉP

FORRÓ HAVANNAI ÉJSZAKÁK

SZORÍTÓBAN

ZSÖLLYE

A moziból kijövet hallottam:

— Volt már „Fejlövés”... volt már „Riasztólövés”... most már jöhetne egy Telitalálat is!

*

Az egész színházi világ ünnepelte Mensáros Lászlót azért a nem mindennapi ötletéért, amellyel partnerét, Tolnay Klárit meglepte a *Kései találkozás* premierje után. Mensáros belekarolt Tolnayba

és kivitte a színház előtti térre, ahol egy felvirágzott régi konflis állt. Felsegítette Tolnayt a kocsiba, majd megragadta a kocsirudat és körülhúzta a Madách téren. A színházból kitóduló közönség és az arra járók nagy tapssal köszöntötték a ritka látványt. A napokban Mensáros baráti társaságban így beszélt az esetről:

— Amikor másodszor kerültem meg a konflissal a teret, a közönség vastapsban tört ki! Őszintén szólva, ettől egy kicsit megrémültem. Nem könnyű egy ilyen konflis, alig vártam, hogy letegyem! De akkor felhangzott a vastaps... tudtam, hogy ilyenkor a színésznek „ismételni” kell! Játszottam én is éppen elég operettet! Egy szó mint száz, tettem még egy kört... Amikor nagy nehezen ennek is a végére értem, elém állt egy bácsi és elrikkantotta magát: „Hogy volt!...” De erre már csak azt válaszoltam: „Sajnálom, uram, de a konflis árát nem árulom el!”

*

Lukács Sándor kedveli a kalapot. Különösen büszke egy széles karimájú, sötétkék kalapjára. Valamelyik este letette egy székre a Vígszínház társalgójában és még mielőtt megakadályozhatta volna, Kern András véletlenül rátelepedett. Lukács kétségbeesetten rákiáltott:

— Mit csinálsz, te szerencsétlen, ráültél a kalapomra!

Kern nyugodtan kivette maga alól az immár lapos fejfedőt és gáláns mozdulattal átnyújtotta Lukácsnak.

— Mit kiabálsz, a fejed nem volt benne!

A Fészek klub étterme zsúfolásig tele. Fiatal pincér, karján megrakott tálakkal, fennhangon keresi a megrendelt ételek gazdáit.

— Uraim, egy borjúfej...

Az egyik asztaltól boldog mosollyal ugrik fel az ismert színpadi szerző.

— Itt vagyok!

Rátonyi Róbert

SZTRIPTÍZ

– Most a csíkokat fogja levetni

ELŐZÉKENY KISZOLGÁLÁS

– Tehát melyik részből óhajt?

KIKAPCSOLÓDÁS

TÜCSÖK és BOGÁR

Ez nagyon egyszerű: az ötös számig svejci, a hatostól svájci.

(A Zugligetben fotózta Kristóf László)

Megoldódnak a szemüveggondok

Szakosítják a bútorboltokat

Dioptriás ebédlők, kontakt-hálók és koloniál-cvikkerek nagy választékban.

(A Magyar Hirlapból ollózta Takács Géza)

A RUGI nadrág használatánál ügyeljünk a következőkre:

1. Mindig két pelenkát használjunk és azokat a túloldalon leirt módon adjuk fel a csecsemőre.
2. A lábakat (alsó végtagokat) semmivel ne szorítsuk le, a szabad végtagmozgást ne gátoljuk. A szoros pólya használata káros. Szűk, feszes rugdalódzó nadrág akadályozza a mozgást és a békapóz előnyeit csökkenti.

3. Akkor cselekszünk helyesen, ha a pelenkát kézzel (mellső végtaggal) adjuk fel a csecsemőre.

(A használati utasitást beküldte Frank Tibor)

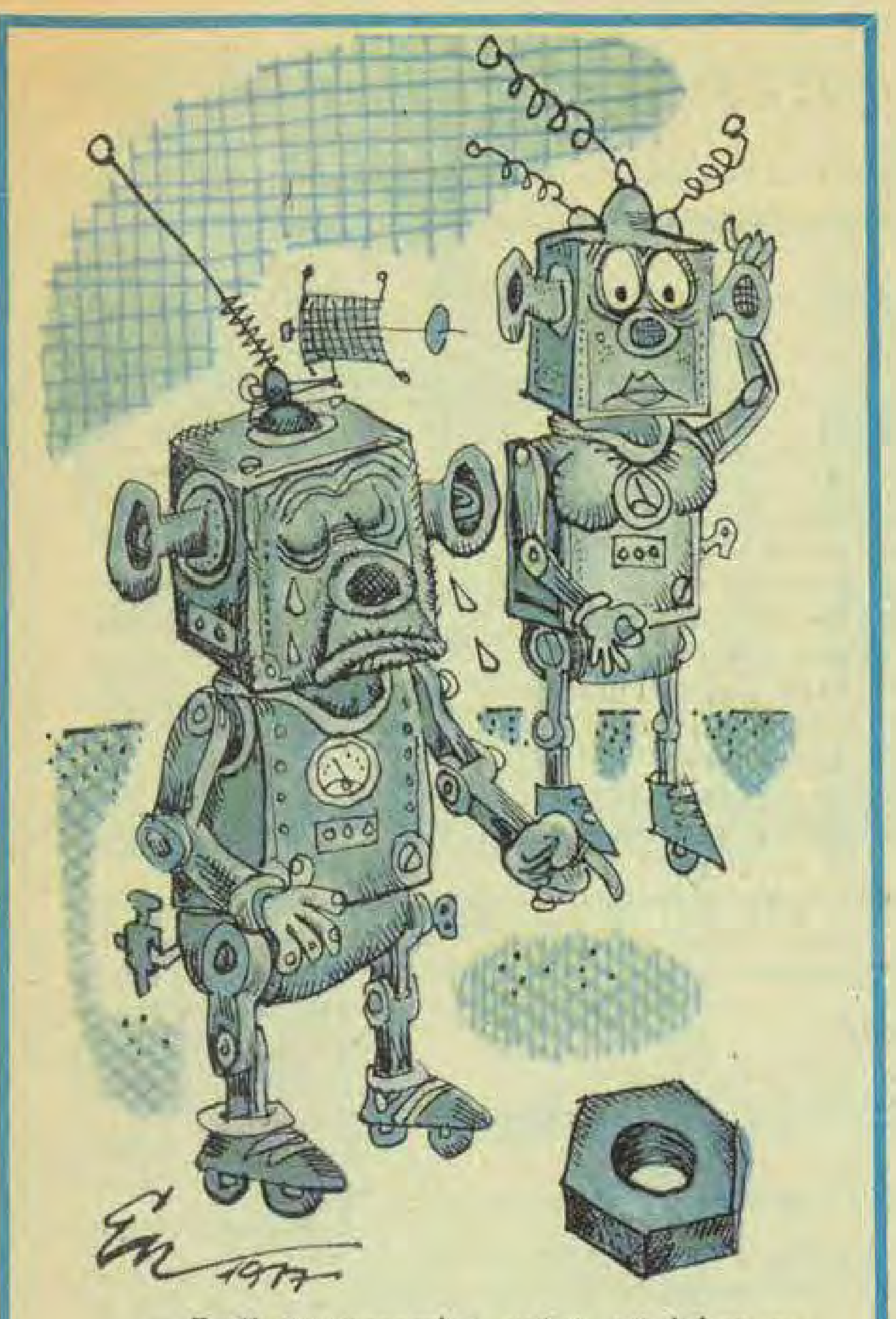
Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

CSODAGYEREK

– Istenem, idén lenne 150 éves szegény Ibsen!

– Erről jut eszembe, vajon mi lehet a mamával?

– Nem akarok orvos lenni, mert folyton be kellene mosakodnom . . .

AZ ÉV HÍREI

Ma az emberi kíváncsiság már oly végtelen, hogy sokan nem elégszenek meg azzal az információözönnel, amit ma kapnak az újságokból, s már előre szeretnék tudni, hogy miről és mit írnak majd holnap reggel az újságok. Íme, ezek lesznek a magyar napilapok legszenzációsabb ez évi hírei:

JANUÁR:

LIPÓTKA SZÜLETETT!

A Fővárosi Állat- és Növénykertben a szumátrai illetőségű hím vérszopó lipótka és a korzikai illetőségű nőstény vérszívó lipótka 53, egyenként két milliméteres vérszívó lipótkának adott életet. Az újszülöttek — szüleik elfogyasztása után — egészségesek. Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy akinek magán vérszívó lipótkája van, az sürgősen jelentkezzen az Állatkertben a kicsinyek felnevelése érdekében!

FEBRUÁR:

MEGVAN A KÖRÖZÖTT!

Illetékes túró szervek fáradságot, juhtúrót és sajtot nem sajnálva, kikísérletezték egereken, majd forgalomba hozták a sajtízű körözöttet. Az új körözött előnye, hogy nem hasonlít se apjára, se anyjára, csupán a mazsolás cipőkrémre és a joghurtos mustárra.

MÁRCIUS:

A KORSÓ TITKA!

Több mint kétezer éves cserépkorsó földi maradványaira lelt Polczinger Mihály alsósütykei lakos. Az atyafi a találkozás alkalmával tettlegesen bántalmazta a korsót, amikor abból 202 darab aranypénz dugta ki a fejét. Polczinger a lelet beszolgáltatása után busás jutalmat kapott: 375 régész ásta fel helyette a háztájiját, kiforgatva a veteményt, meg egy 18. századbeli női melltűt.

ÁPRILIS:

SÜKETEK A HÁRMAS IKREK!

A napokban derült ki, hogy minden távbeszélőközponti erőfeszítés ellenére is süket maradt a fővárosban egy éve világra hozott hármas ikervonal.

MÁJUS:

DIVAT A GYÉMÁNTLAKODALOM!

Bensőséges keretek között ünnepelte meg a hajdúbölönyi Balog házaspár házasságkötésük 60. évfordulóját. Az idős házaspár köszöntésére megjelent egy ország, tizenkilenc megye, harminchat járás, ötvennyolc község, hatvanhét újság és százkét intézmény. Az ünnepség előtt adott át az OTP helyi kirendeltségének vezetője 10 ezer forint személyi kölcsönt a házaspárnak, akik ezt az összeget nyugdíjukkal együtt az egybesereglettek megvendégelésére fordították.

JÚNIUS:

NYOLCFEJŰ SÁRGARÉPA!

Kiszalagvégen özvegy János Jánosné nyolcfejű sárgarépára bukkant kertjében. A torz termény igazolványkép fotóját azóta címoldalon közölte a Kertészek Világhíradója című magazin, s natúr állapotában felvette tiszteletbeli sárgarépái közé az Országos Leveszöldség Nemesítők Tanácsa is.

JÚLIUS:

HOROGRA AKADT A KIS HALAK RÉME!

A sándorkási belvízben kapitális harcsát fogott Gy. Pót Demeter halőr. A 180 centiméter hosszú garázda ragadozóhal a dunadutymagi Aranyhal csárdában, a gátlőrinci Finom Falat étteremben, a balatonháti Halászcsárdában, a tiszaneki Szálkás bisztróban, a velencenádasdi Böjt cukrászdában és a fővárosi Damil önkiszolgáló étkezdében nyerte el méltó büntetését.

AUGUSZTUS:

MIKROBÁK ÉTKEZNEK A BALATONBAN!

A mikrobákkal foglalkozó nemzetközi tudományos társaság pincelátogatással egybekötött szimpoziumon hívta fel az illetékesek figyelmét arra, hogy a Balatonba látogató külföldi mikrobák vendéglátása még mindig nem éri el a kívánt színvonalat. A tó vizébe ugyanis még napjainkban is belekerülhetnek olyan algák, amelyek nem rendelkeznek se Diners Club, se American Club tagsággal, de még Eurocart fizetőcsekkel sem.

SZEPTEMBER:

VÁNDORLÓ BORVIDÉK!

Több megfigyelő szerint is évenként öt millimétert vándorol a Móri-árok legmagasabb nyúlványa. A rohanó nyúlvány egyes vélemények alapján 2981-ben olyannyira megközelítheti a dörgicsei borvidéket, hogy az ottani pincegazdáknak már most kell gondolkozniuk a jódörgicseimór ezerrizling borfajta meghonosításán.

OKTÓBER:

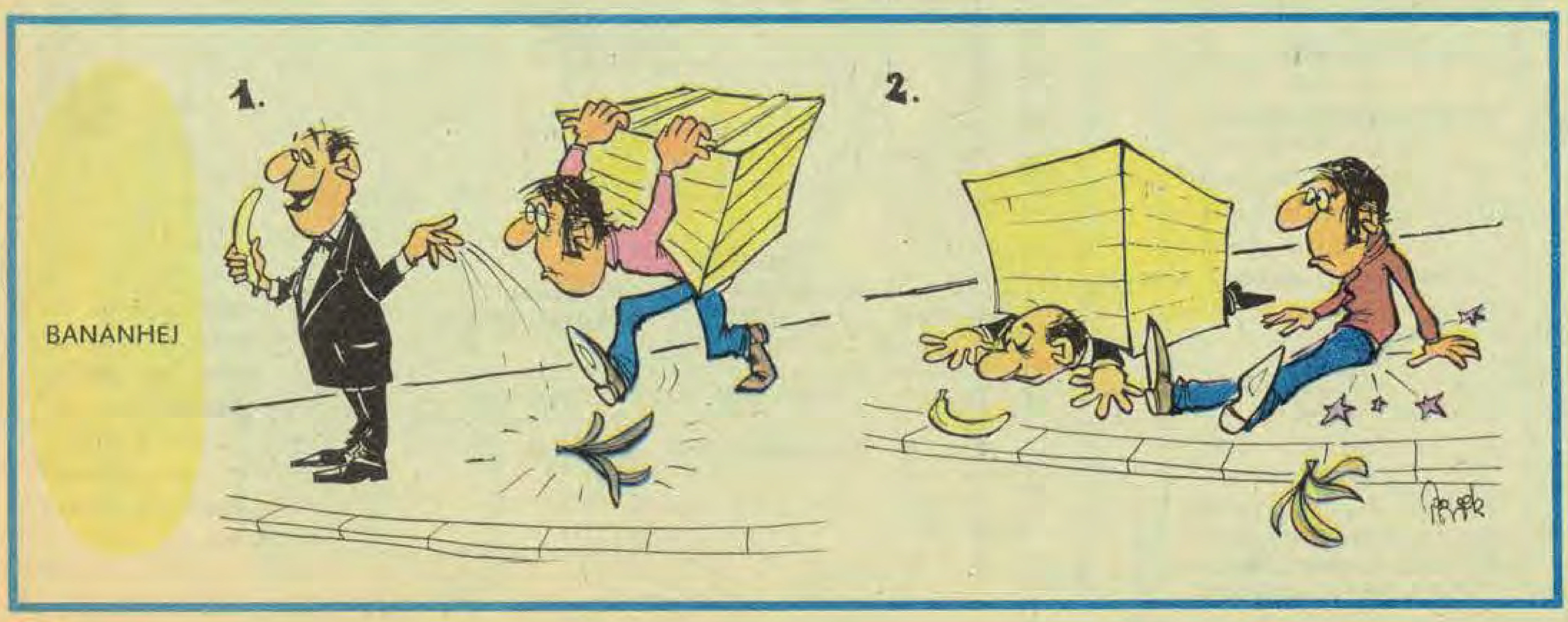
GÓLYA HOZZA A VADLIBÁT!

Idegenforgalmunkra jellemző adat, hogy a 91,8 napos nappalt és a 76,5 holdas éjszakát nálunk töltött gólyák szeptemberben csoportosan Afrikába utaztak. Ugyanakkor a skandináv államokból csereüdültetés keretében vadlibák érkeztek hazánkba.

NOVEMBER:

VIRÁGZIK A CATTLEYA!

A Meteorológiai Intézet jelentései ellenére kivirágzott egy pesti lakásban a központi fűtés még meglevő hiányosságaira fittyet hányva egy cattleya nevű hibrid orchidea. Ám az Erzsébet és Katalin napi virágok megtekintése után kinyílt a bicska a vásárlóközönség zsebében is.

DECEMBER:

NEM UFO, HANEM UHU!

A keszthedi őspark rekonstrukciója folytán a természetes madárodúkkal rendelkező fákat kivágták. Ezért az ősparkból nem ufó, hanem uhu szállt menekülés közben a zabhegyi adótoronyra. A körzet tévénézői így három napra elszakadtak Chrudinák Alajostól, Ipper Páltól, Takács Marikától és Vajek Jutkától. A károsultak számára a Vöröskereszt tabletta formájában küldi el a Bolívia—Magyarország futballmeccset.

Tormai László

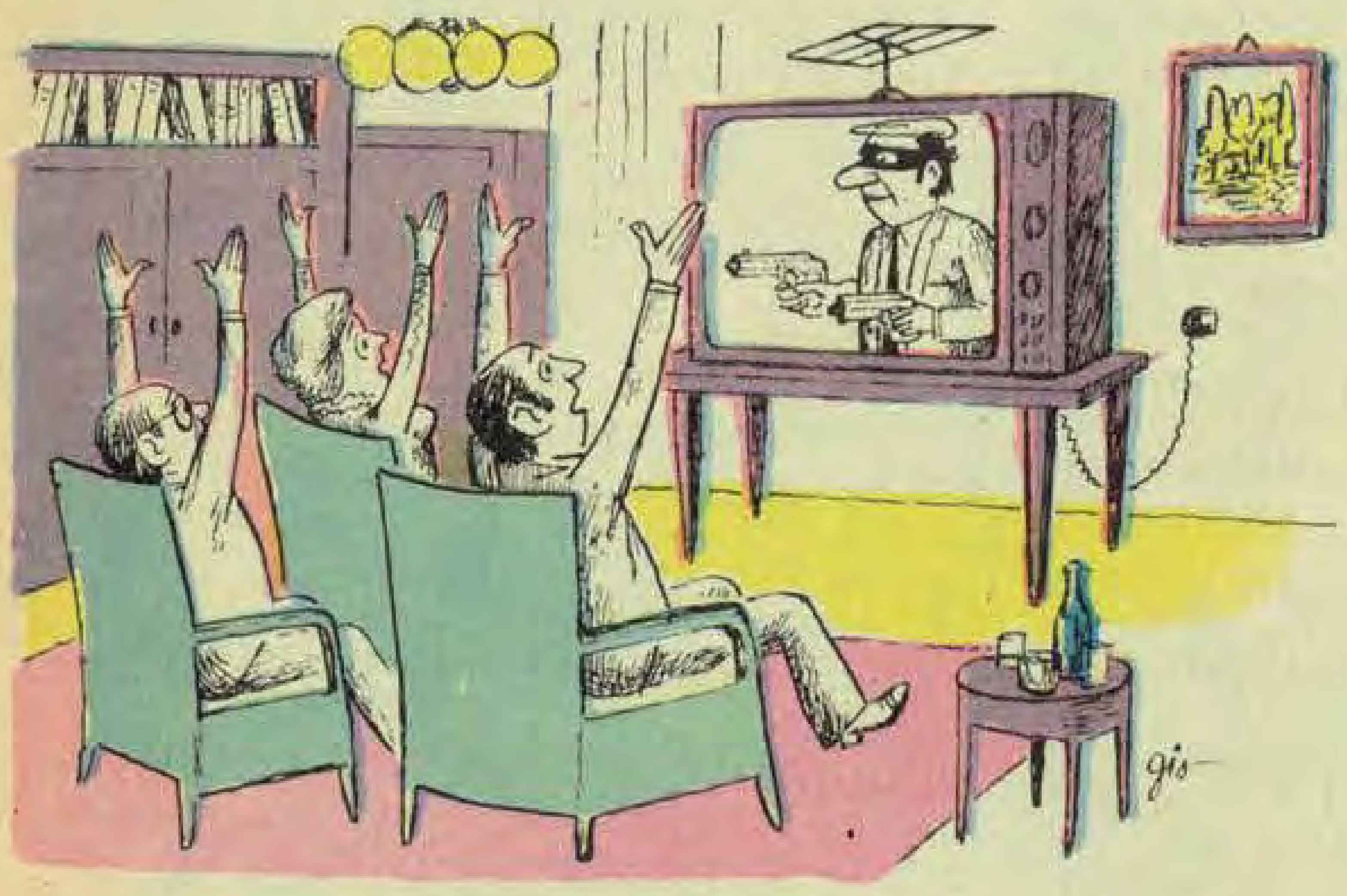

– Melyiknek magasabb a rangja?

ZENÉS ÉTTEREMBEN

KRIMI

EGYSZERŰ

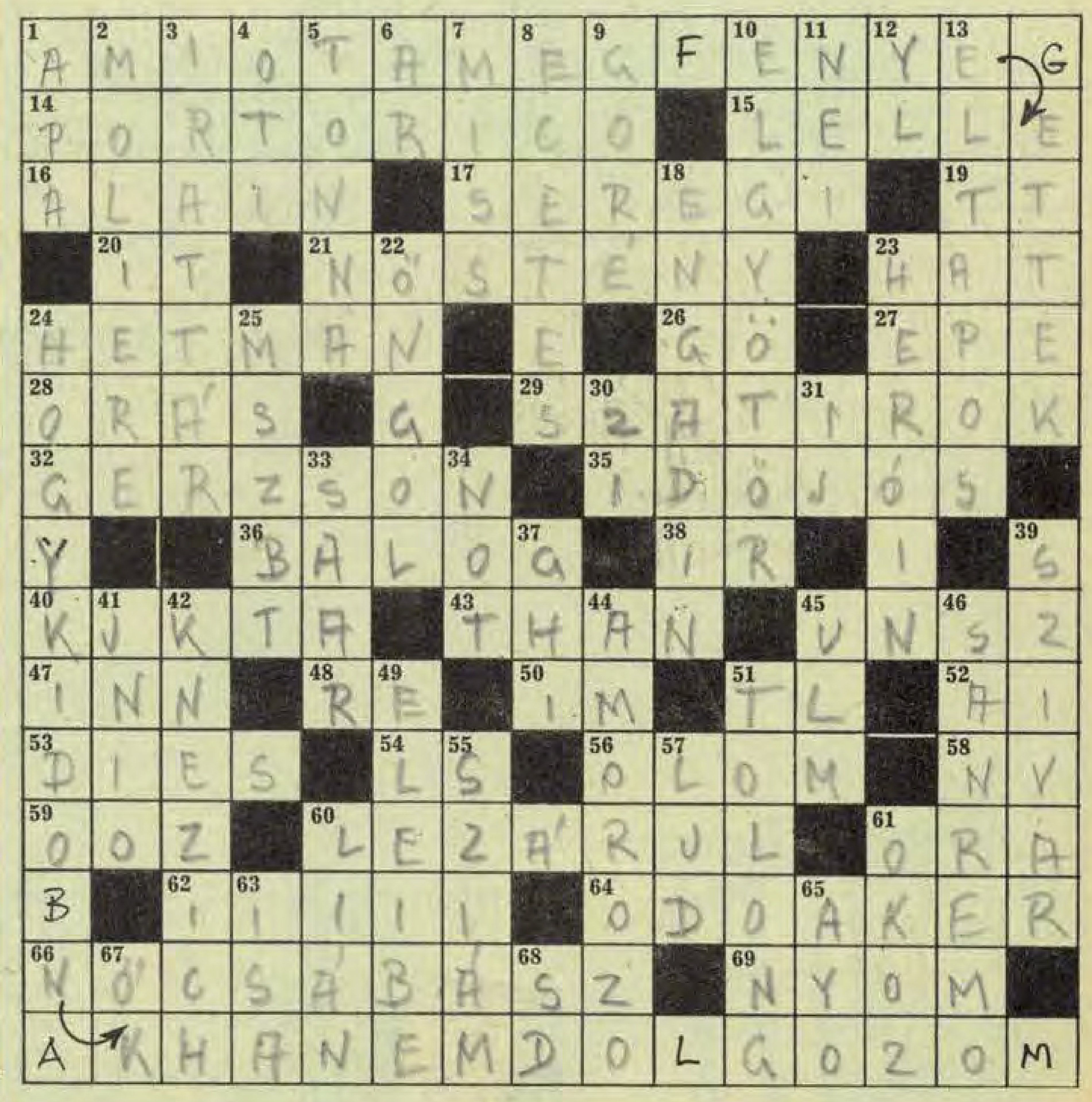
— Te mióta dolgozol a vállalatodnál? — kérdezi Kapornait egy ismerőse. — Vízszintes 1 — függőleges 24 — feleli a kérdezett. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni legkésőbb január 9-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. Kizárólag levelezőlapon! A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

14. A Nagy-Antillák egyik szigetének neve 1932-ig, azóta egy betűvel „gazdagabb"
15. A balatoni nyaralóhelyek egyike
16. Francia filmsztár (Delon) keresztneve
17. Az Operaház rendezője
19. Azonos betűk
20. I. T.
21. A nőnemű állat
23. A gyógyszer és a féltucat
24. Hajdan a kozák csapatok vezetője
26. G. Ö.
27. Belső szerv
28. Iparos
29. Erdei istenek a görög mitológiában
32. Ódivatú férfinév
35. Meteorológus? Leveli béka?
36. Balkezes
38. Európai nép
40. A szakács kisinasa
43. Kiváló magyar festő (Mór, 1828—1899)
45. „Eleged van belőlem"
47. A Duna mellékfolyója
48. Helyrag
50. Mutatószó
51. T. L.
52. A. I.
53. ... irae (a harag napja)
54. Éles egynemű betűi
56. Nehéz fém
58. Nemzeti vállalat
59. Vissza: külföldi állatkert
60. Véget ér, befejeződik
61. Időmérő
62. Azonos betűk
64. Germán zsoldosvezér, 476-ban királlyá kiáltatta ki magát
66. A szüntelenül hódítani akaró férfi
69. Detektív öröme

FÜGGŐLEGES

1. Családfő
2. Klasszikus drámaíró
3. Akták gyűjtőhelye
4. Az SZTK elődje
5. Tíz mázsa
6. Az argon vegyjele
7. Angol kisasszony
8. A savanyított uborka
9. Más szóval: főnök, vezető
10. Nagyon kimerít, elcsigáz
11. N. E. I.
12. Y. L.
13. Lábbal megsemmisít
18. Az Inn felső völgye Svájcban
22. Nagy pech a futballban
23. Morfium tartalmú kábítószer
25. A Szovjetunióval fennálló barátságot ápoló testület betűjele
30. Z. I.
31. Ősi fegyver
33. Folyó az NSZK-ban
34. Fordított tengeri hal
37. G. H. I.
39. Szívni való
41. Szövetség, egyesülés
42. Az aradi tizenhárom egyike
44. Fiatal szerelmest alakító férfiszínész
45. Nyugatnémet város a Duna balpartján
46. Világhírű olasz tengeri üdülőhely
49. Elébe — népiesen
51. Tülekedik
55. Thaiföld régebbi neve
57. Házi szárnyas
60. Trópusi erdők kúszónövénye
61. Előidéz valamit
63. P-vel: a ferde torony városa
65. A. Y. O.
67. Személyes névmás
68. S. D.

SEGÍTSÉG!

— című keresztrejtvényünk megfejtése:
— Nem láttak egy fekete szoknyát, melybe két gyerek kapaszkodott?
200—200 forintot nyert:
Dombos László, 8800 Nagykanizsa, Bartók Béla út 3.
Gergely Zsigmond, 1066 Budapest, Zichy M. u. 35.
Jankács István, 8862 Semjénháza, Arany J. utca 4.
A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős Kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
*
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft. 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
78.2308/2-01 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két iziászos beteg fekszik egymás mellett a kórházban. Az első, valahányszor masszírozzák, szinte sír kínjában. A másik nevetve, vidáman tűri a dögönyözést. Az első beteg sehogy sem érti a dolgot, végül megkérdezi:

— Mondja, uram! Hogyan lehetséges az, hogy maga olyan könnyedén tűri a masszírozást?

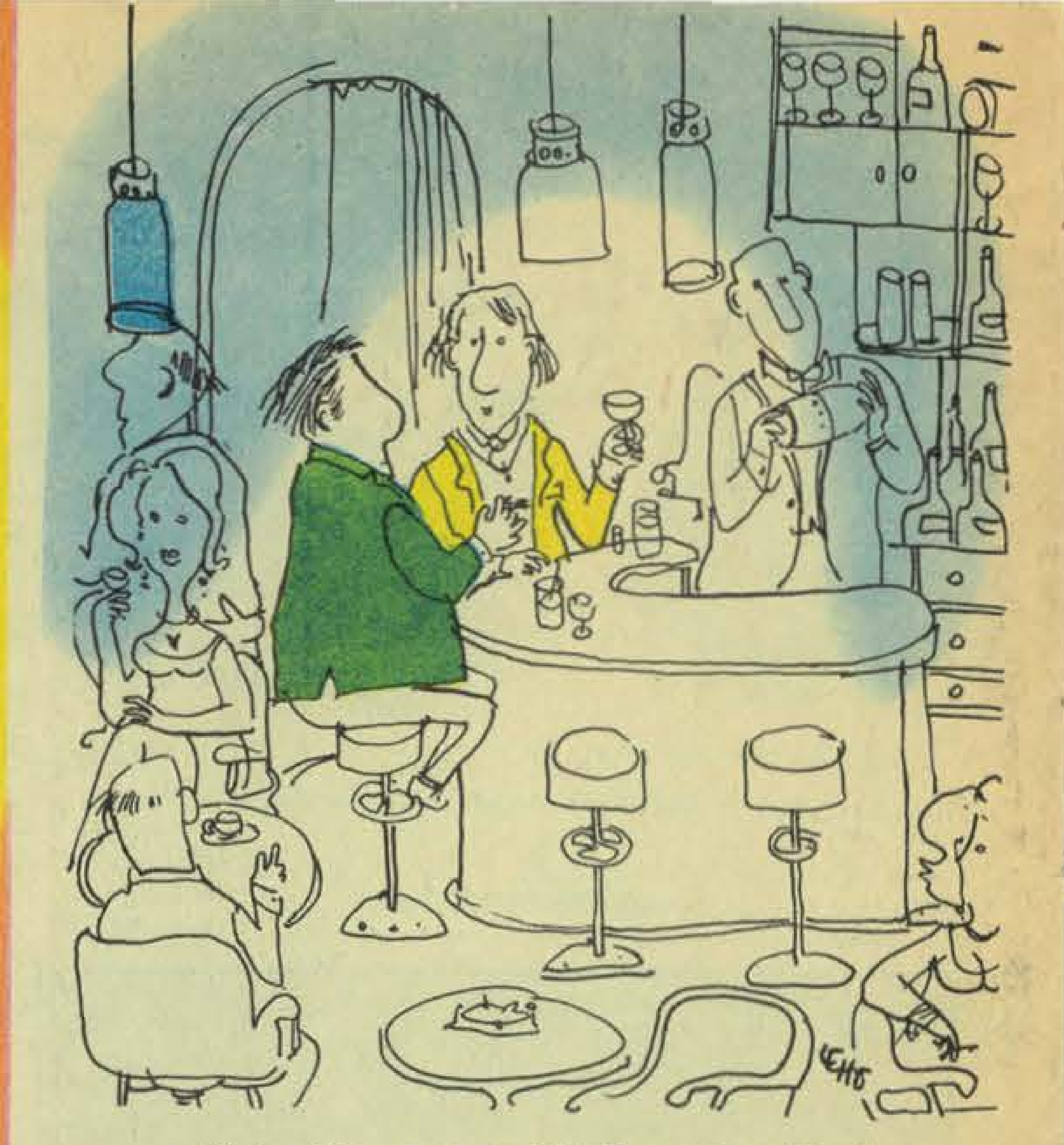
— A dolog rendkívül egyszerű. Csak nem képzeli, hogy a beteg lábamat masszíroztatom?

CSUPA SZESZ

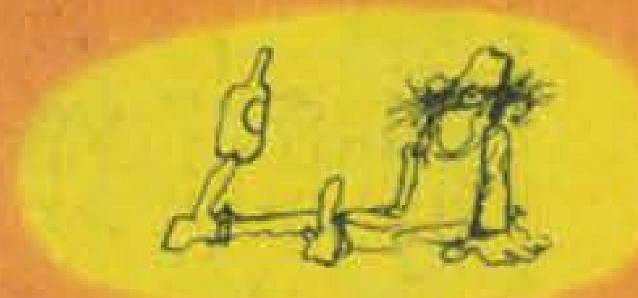
PROPAGANDA

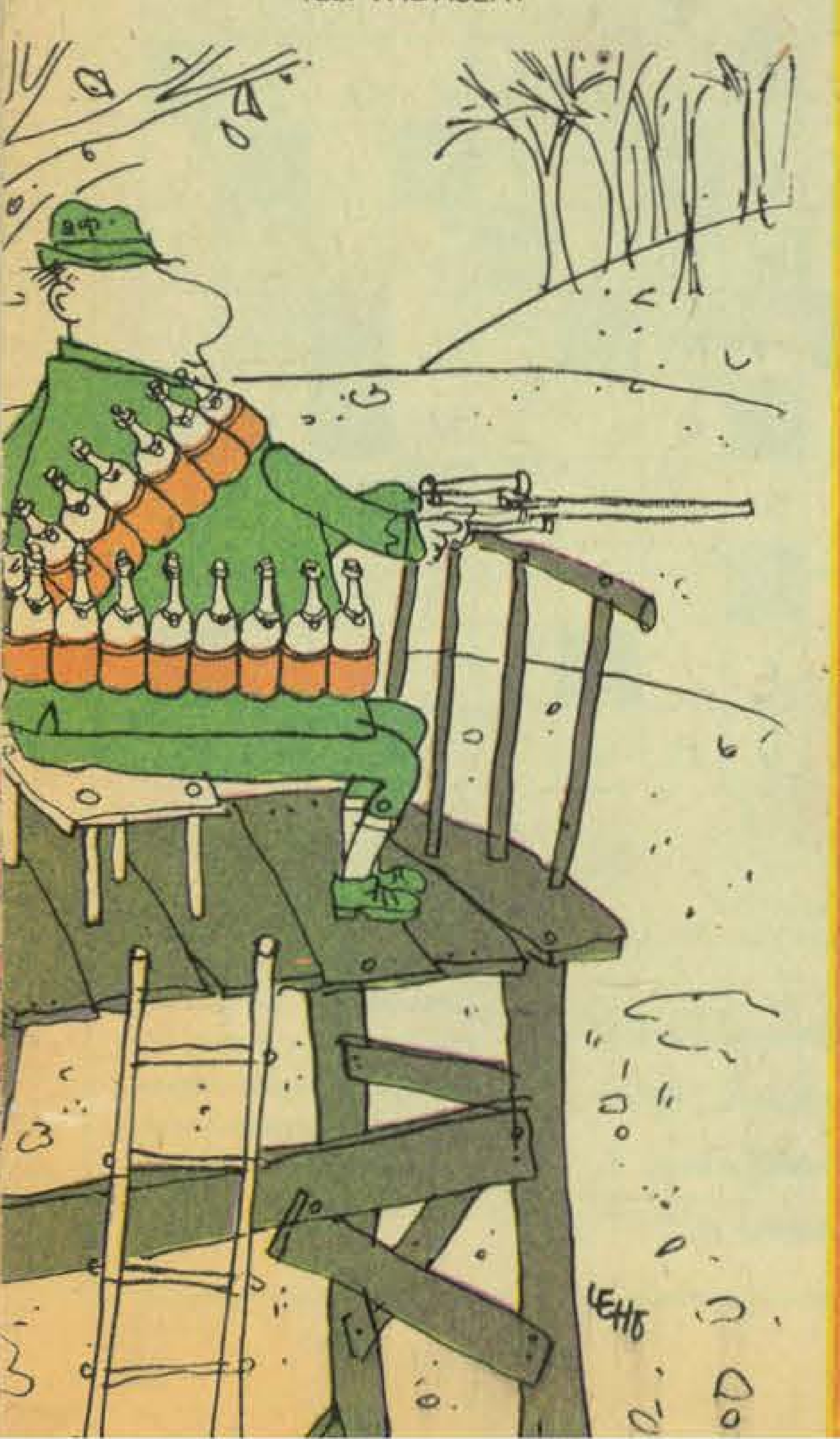
– Jövőre átigazolnak az Old Firenzéből a Búsuló Juhászba!

KLAUSZTROFÓBIA

TELI VADASZAT

LEPCSÖZETES MUNKAKEZDES

– Annyit ittam az ünnepek alatt, hogy már rá sem bírok nézni a szeszes italra...

